

iyi ki kitapların var...

YIL 2018 SAYI 2 ÜCRETSİZ

KİTAP GENÇ

**GENÇLERE
SEVECEKLERİ BİR
KİTAP VERİRSENİZ,
ONU SONSUZA DEK
SEVECEKLERDİR**

Hayley Long

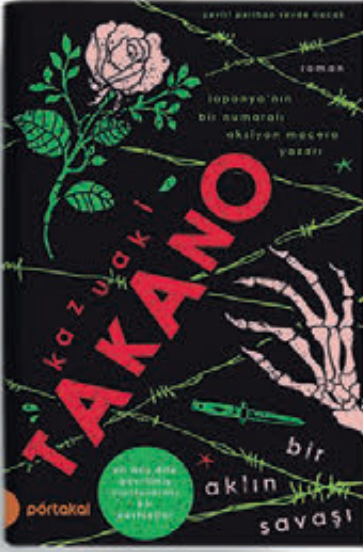
**KİTAP OKUMANIN
EN SOSYAL HÂLİ**

**YAZAR OLMAK
İSTİYORUM, O HÂLDE?**

**KAYIP HAZİNENİN
PEŞİNDE**

SİZİN KİTAPLIĞINIZ

pörtakal

Kazuaki Takano
480 sayfa

Dean Koontz
416 sayfa

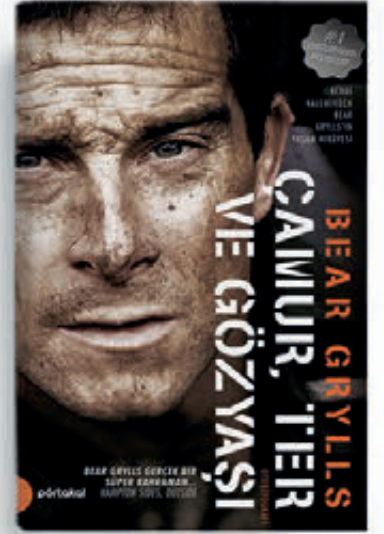
Merve Özcan
464 sayfa

Sezgin Irmak
256 sayfa

Servet Aydemir
235 sayfa

Bear Grylls
348 sayfa

Aya Kito
264 sayfa

kitapyurdu.com

pörtakal

www.portakalkitap.com

portakalkitap

KitapPortakal

İÇİNDEKİLER

Haberler
Sayfa 2

10 Soruda
Rana Demiriz
Sayfa 5

Kitap okumanın en
sosyal hâli
Zeynep Kılıç
Sayfa 6

Dünyanın en güzel
günü
Hacer Yeni
Sayfa 12

İnandığın zaman
tesadüfler
gerçekleşiyor
Fatih Sınar
Sayfa 14

Cesaretin varsa oku!
Muhammed Çimen
Sayfa 16

Hayat karşına bir
sen daha çıkarırsa?
Zeliha Nazlı
Sayfa 18

Her yerde ve hiçbir
yerde
Rüya Rüstemoğlu
Sayfa 20

Gençlere sevecekleri
bir kitap vererseniz,
onu sonsuza dek
seveceklerdir
Pınar Tan
Sayfa 22

Kayıp hazinenin
peşinde
Hatice Tuba Yörükoğlu
Sayfa 28

Güneş Ülkesi'ne
nasıl gidilir?
Nisan Yılmaz
Sayfa 30

0 derdin var ya,
gececek!
Beyza Akgün
Sayfa 33

Yazar olmak
istiyorum, o hâlde?
Feyzanur Karar
Sayfa 34

Afrika'nın
balta girmemiş
ormanlarında!
Zeynep Arpacı
Sayfa 38

Osmanlı'nın son
tokadı
Ünal Selçuk
Sayfa 40

Bir direniş öyküsü
Aynur Yavuz Akengin
Sayfa 42

Okur Testi
Sayfa 44

Türkiye'de kitap okumaya ayrılan süre 1 dakika!

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) geçen yıl yayınladığı verilere göre Türkiye'de kitap okumaya kişi başına ayrılan süre günde yalnızca bir dakika. Buna karşın, televizyon izlemeye 6 saat, internete 3 saat harcanıyor. Türkiye'de düzenli kitap okuyanların oranı neredeyse binde bir. Bu oran, en fazla kitap okuyan ülkelerin başında gelen İngiltere ve Fransa'da yüzde 21, Japonya'da yüzde 14, ABD'de yüzde 12 civarında.

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü'nün (UNESCO) verilerine göre ise Türkiye, kitap okuma oranında dünyada 86'ncı sırada, yoksul Afrika ülkeleriyle aynı kategoride. Türkiye'de kitap, ihtiyaç listesinin 235'inci sırasında yer alıyor. Dünyada kitap için kişi başına harcanan para ortalama 1,3 dolarken, Türkiye'de çeyrek dolar.

Kişi başına 8,4 kitap düşünüyor

Türkiye Yayıncılar Birliği (TYB) Başkanı Kenan Kocatürk, Türkiye'de kişi başına 8.4 kitap düştüğünü söyledi. Adana'da açılan Çukurova Kitap Fuarı (6-14 Ocak 2018) öncesi konuşan Kocatürk şu önemli istatistikleri verdi.

"2016 yılında üretilen 666 milyon 865 bin 579 kitabın 404 milyon 129 bin 293 adetinin çoğunu özel sektör tarında üretilmiştir. Bu da nüfusumuza oranla kişi başına 8.4 kitabın düştüğünü göstermektedir. Ülkemiz yayıncılığı 2 milyar 126 milyon dolar büyüklüğüyle dünya yayıncılığında 11'inci sırada yer almaktadır. Türkiye'de yayımlanacak her yeni başlık için yayımlanacağı adette bandrol alınıyor. 2016 yılının ilk 11 ay bandrol verileriyle 2017'nin ilk 11 ayını karşılaştırdığımızda karşımıza bir tablo çıkıyor. Türkiye'de 2016 yılının ilk 11 ayında toplam 379 milyon 763 bin 522 kitap üretilmiş. 2017 yılında ise toplam kitap üretim adedi 381 milyon 964 bin 139'a yükseldi. İki dönem arasında toplam üretimde binde 6'lık bir artış oldu."

En çok kitap okuyan il Ankara

Online kitap platformu idefix tarafından hazırlanan listeye göre, (son altı ay verileri baz alınarak hazırlandı) geçen yıl Türkiye'nin en çok okuyan 5 ili Ankara, İstanbul, Eskişehir, İzmir ve Tunceli oldu. Son 5 sırayı ise (sondan geriye doğru olarak) Urfa, Yozgat, Adıyaman, Osmaniye ve Kahramanmaraş oluşturdu. İlk sırada yer alan Ankara'da idefix üzerinden en çok kitabı satılan yazarlar sırasıyla Stefan Zweig, Zülfü Livaneli ve Yuval Noah Harari oldu. Tür olarak ise Ankaralıları roman ve hikâye kitaplarına ilgi gösterdiler

İstanbul kitap fuarına rekor katılım

TÜYAP Tüm Fuarçılık Yapım A.Ş. tarafından Türkiye Yayıncılar Birliği iş birliği ile düzenlenen 36. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı ile 27. İstanbul Sanat Fuarı, 12 Kasım 2017 Pazar akşamı saat 19.00'da rekor sayıda kitapsever ve sanatseverin ziyaretiyle sona erdi. İstanbul Kitap Fuarı'na katılım geçtiğimiz yıla oranla %20'ye yakın artış göstererek 742 bin 445 ziyaretçiye ulaştı. Geçen yıl düzenlenen fuara ise 621 bin kişi katılmıştı.

Sait Faik'in hayatı belgesel oldu

Türk edebiyatının usta ismi Sait Faik Abasıyanık'ın hayatı belgesel oldu. Senaristliğini ve yönetmenliğini Onur Barış'ın üstlendiği *Benden Hikayesi*'nde Sait Faik kendi hikâyeleriyle izleyiciyle buluşacak. Belgeselin ilk gösterimi usta yazarın ölüm yıldönümü olan 11 Mayıs'ta Baba Sahne'de gerçekleşecek.

Benden Hikayesi'nin görüntü yönetmenliğini Hikmet Merdan yaparken usta yazar Sait Faik'i genç oyuncu Mert Er canlandırdı. Senaryoyu 2013 yılında kaleme aldığını söyleyen senarist ve yönetmen Barış, "*Benden Hikayesi* Sait Faik'in hikâyeleriyle bize kendini anlattığı bir belgesel. Sinema fiziksel şartlarla yapıldığı için bir süre destek aradım. Kültür Bakanlığı'ndan desteği aldıktan sonra çekimlere 2017'nin Temmuz ayında başladım. Şu an belgesel kurgu aşamasında, yakın zamanda bitmiş olacak," dedi.

Hababam Sınıfı'nda yaprak dökümü! Mahmut Hoca da gitti...

Hababam Sınıfı... Türkiye'de sinemanın en unutulmaz filmlerindendi. Münir Özkul'un vefatıyla o sınıf bir kişi daha eksildi. Rıfat Ilgaz'ın kitabından aynı adla 1974'te sinemaya aktarılan *Hababam Sınıfı*'nın ilki 28, ikincisi 30 hafta vizyonda kalmıştı. Peş peşe yenileri çekilmiş, Yeşilçam'ın baş tacı olmuştu. *Hababam Sınıfı*'nın o efsane kadrosundan yaprak dökümü 1987 yılında başladı. Sınıfın Hafize Ana'sı Adile

Naşit, hayata gözlerini yumdu. O tarihte sınıf ilk olarak o eşsiz kahkahasını yitirdi.

Yıl 1989. O tarihî kadroyu bir araya getiren, o unutulmaz serinin yönetmenliğini yapan Ertem Eğilmez hayata veda etti.

1993. Bu kez *Hababam Sınıfı*'nin yazarı Rıfat Ilgaz hayata gözlerini yumdu. Son şiirinde "Elim birine değsin, ısıtayım üşüdüysen boşa gitmesin son sıcaklığım" diyecekti. *Hababam Sınıfı*'nin en iştahlısı, sınıfın Domdom'u Feridun Şavlı da 1996 yılında o unutulmaz sınıfı bir eksik bıraktı.

Ve sınıfın İnek Şaban'ı, Hababam'ın Kemal Sunal'ı. O da 2000 yılında hayata, beyazperdeye ve o tarihî sınıfa veda etti. Yıllar geçtikçe o sınıf biraz daha boşaldı. Ve Çamlıca Lisesi'nin yakışıklısı, *Hababam Sınıfı*'nin Damat Ferit'i Tarık Akan da geçtiğimiz yıl o gidenler arasına katıldı. Sınıfın Güdük Necmi'si Halit Akçatepe. O da 79 yaşında geride o Hababam gülüşünü bırakarak sınıf arkadaşlarının yanına gitti. Ve hocaların hocası. *Hababam Sınıfı*'nin Mahmut Hoca'sı da o gidenler kervanına katıldı. Şimdi o tarihî sınıf biraz daha sessiz... (Kaynak: CNNTurk)

Timaş Kitap Kahve'de bookstagramlar yazarlarla buluşuyor!

Genç Timaş'ın yeni kitabı *Ayasofya'da Bir Gece*'nin tanıtım buluşması 23 Aralık'ta Kitap Kahve'de yapıldı. Bookstagramlar Rana Demiriz'le tanışarak kitabın heyecanını paylaştılar.

İki ayda bir düzenlenen Genç Timaş Kitap Kahve buluşmalarının ikincisi 10 Şubat'ta *Göğü Yere İndirelim* kitabının yazarı Özgür Balpınar ile gerçekleşecek. Balpınar'ın yeni romanı *Yeryüzünün Kalbi* üzerine yapılacak bu buluşmayı kaçırmayın!

1995 İstanbul doğumlu. İlk romanını 14 yaşında yayınladı. *Ayasofya'da Bir Gece* yazarın beşinci kitabı.

10 Soruda Rana Demiriz

Çocukluğunuzda okuyup unutamadığınız kitap hangisiydi?

Lemony Snicket'in "*Talihsiz Serüvenler Dizisi*" bana olay örgüsü itibarıyla çok yaratıcı gelmişti. Çok severek okumuştum.

Başucu kitabınızı ya da kitaplarınızı sayabilir misiniz?

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nü zaman zaman tekrar okuyorum. Bir de Isabel Allende'nin kitaplarını çok seviyorum.

Hayatınızda iz bırakan kitaplar hangileri?

Judith McNaught'un *Düşler Krallığı*, Dan Brown'un *Da Vinci Şifresi* ve Robin Lafevers'in "*Ölüm'ün Hizmetkarları*" serisi farklı türlerde beni çok etkilemişti.

Bir okuma ritüeliniz var mı?

Okul zamanı okuduklarım hep sanat tarihiyle ilgili oluyor. Bu yüzden tatillerimi tamamen diğer kitapları okumakla geçiyor, çok hızlı bir şekilde çok sayıda kitap okuyorum, çünkü çok özlemiş oluyorum.

Geç okuduğunuz ünlü bir kitap?

Kürk Mantolu Madonna'yı çok geç okudum ve *Yüzüklerin Efendisi*'ni hâlâ okumadım.

En favori roman kahramanınız kim?

Çalkıkuşu'nun Feride'si.

En sevdiğiniz kitap giriş cümlesi?

"Beni tanıyanlar, öyle okuma yazma işleriyle büyük bir ilğim olmadığını bilirler." Tanpınar-*Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nün ilk cümlesi. Bir de ilk cümle değil ama Mehmet Rauf'un *Eylül* romanından çok sevdiğim bir alıntı: "Eylül!... Öyle bir ay ki, her güzel günü için ona minnettar olmak gerekliydi. Eylül esef ve özlem

ayıdır, içine bir kaç günlük kış hücumundan acı düştüğü için, insan o güzel havaların, devamlı yazın artık geçtiğini anlayıp esef eder ve özlem çeker."

En çok hangi yazarla tanışıp sohbet etmek isterdiniz?

Dan Brown ya da Robin Lafevers ile sohbet etmek isterdim, çünkü onlar da tarihi öğeleri kurguya dağıtıp okuyucuya gerçeklik ve kurgu arasında bulanık bir çizgi bırakıyor.

Şu an okumakta olduğunuz kitap hangisi?

Şu an Susan Vreeland'ın *The Passion of Artemisia* isimli kitabını okuyorum. Rönesans döneminde, Floransa Sanat Akademisi'ne kabul edilen ilk kadın ressam olan Artemisia Gentileschi'nin hayatını ve çığır açan resimlerini anlatıyor.

Son olarak üzerinde çalıştığınız bir metin var mı? Ne zaman okura ulaşacak?

Yepyeni bir gençlik romanı üzerinde çalışıyorum. Yine sanat tarihi kurgunun temelinde olacak ve bambaşka bir coğrafyada geçecek. 2018 yılı içerisinde okurla buluşacak.

Mutlaka sosyal medyada karşılaşmışsınızdır okuma gruplarıyla. Her ay belirledikleri bir ya da iki kitabı okuyup bitirdikten sonra bir araya geliyorlar. Sonrası kitabın konusundan akışına, karakterlerden yazarına değin uzun ve nitelikli bir sohbet...

Kitap okumanın en sosyal hâli

B

Zeynep Kılıç

ir kitabın son sayfasına gelmek müthiş heyecan verici olduğu kadar hüzünlüdür de. İyiden iyiye alıştığınız, bir bakıma dostluk kurduğunuz o küçük objeye veda etme vakti gelmiştir çünkü. Hele ki okumaktan keyif aldığınız bir kitapsa bu, alabildiğine zengin ve sınırsız hayallerle kuşatılmış, bambaşka dünyalar sunan ve gerçek hayattan kaçmak istediğinizde sığındığınız limanı terk etmişsinizdir. Başka limanlar elbet vardır, olacaktır ama her ayrılık da bir vurgun neticede. Aslına bakarsanız son sayfayı kapatınca kitapla ilgili her şey bitmiş sayılmaz. Aksine belki de yeni başlıyordur. Akılda onlarca soru işareti, karakterleri çözümüleme çabaları, kitaptan size kalanların eşlik ettiği iç konuşmalar, muhasebeler...

Ah keşke dünyanın en bireysel işle-rinden biri olan kitap okuma eylemini hemen oracıkta üstelik de aynı kitap üzerinden paylaşacağınız birileri olsa da sesinizi duysa. “Evet, evet ben de Ras-kolnikov’a hak verirken buldum ken-dimi,” dese biri, bir başkası Raif Efendi için “ölmeden ölenlerden” tespiti yapsa ve siz de içinizden “işte bu” deseniz... Sonra biri çıksa ve Selim Işık’ın “ha-yatım ciddiye alınmasını istediğim bir oyundu” sözünü hatırlatsa ve saatlerce bunun üzerine düşünüp konuşsanız...

Başka bir gün birileri normalde hiç oku-mayı düşünmediğiniz türde bir kitap önerse ve bitirdikten sonra kendinizi o türde başka kitaplar ararken bulsanız... Okuduğunuz kitabın yazarına ulaşsanız ve onu soru yağmuruna tutsanız....

Bütün bunlar kulağa ütöpik gelse de bu rutini hayatına taşıyan insanlar yok değil. Böylesi ideal bir okuma eylemini mümkün kılan şey ise “Okuma Grup-ları”. Yani sadece kitap için bir araya gelen insanların oluşturduğu ufak kalabalıklar. Her ay belirlenen bir kitabı okuyup sonrasında üzerine konuşmak için buluşuyorlar. Üstelik bunu sosyal medya üzerinden gerçekleştiriyorlar. Bilinçli ya da bilinçsiz, hem kişisel hem de toplumsal okuma kültürüne bir şekilde katkı sağlıyorlar. Bu grupların son yıllarda sayısının artmasında; kitap okumayı olumsuz etkilediği için sü-rekli eleştirilen sosyal medyanın etkisi büyük. Nasip bu nereden geleceği belli olmaz diyerek sosyal medya üzerinden organize olan bu gruplara ulaştık.

Kitapların izinden gezi düzenliyorlar

Ekin Yazın Dostları, okuma grupları arasında en eskilerden. Aydın Ergil, 2007 yılının Nisan ayında yakın çev-resinde ekin (kültür), yazın (edebiyat) ve sanat dostu olduğunu bildikleri yedi dostu ile grubu kurduklarını anlatıyor. Kuruluş sürecini ise şu sözlerle anla-tıyor Ergil: “Hemen internet üzerinde

yazışma grubumuzu ve internet site-mizi kurduk. Ayda bir kez, o ay okumuş olduğumuz kitap üzerine görüşlerimizi ortaya koyacağımız toplantılara eğer olanaklar elveriyorsa kitabın yazarı ya da çevirmeni de çağrılacaktı. Böylece ilk grubumuzu kurduk ve toplantıları başlattık. Bir gruptaki üye sayısı yirmiyi aşınca yeni grup kurma zorunluluğu doğdu. Ankara ve İzmir'den de katılımlar olunca İstanbul dışında da gruplar kurma kararı aldık. Bugün İstanbul'da yedi, Ankara'da üç, Marmaris'te ve İzmir'de ikişer grubumuz var. Ayrıca Antalya ve Karadeniz Ereğli'de de birer grubumuz oldu."

Yaklaşık yirmi kişi ile başlayan gruplarında şimdilerde üç yüzden fazla üye bulunuyor. Koşulları yerine getiren okur toplulukları oluştuğunda başka şehirlerde gruplar kurulabiliyor. Bu arada 2013'ten bu yana kitapların izinden gitmek için yurtiçi ve yurtdışı geziler düzenleniyormuş. Hatta bu gezilerdeki anıları ve izlenimleri kitaplaştırmışlar bile.

En çok internet ve sosyal medya üzerinden organize olan Ekin Yazın Dostları, son yıllarda kitap fuarlarına da katılıp panel ve söyleşi düzenliyor. Bu etkinlikler sırasında gruptan haberdar olan kişiler de kendilerine katılmış. İstanbul çok geniş olduğundan merkezî bir semtte toplanamayanlar için Beylikdüzü ve Kadıköy gruplarını kurduklarını söyleyen Ergil, "Toplantılarımız hafta sonları oluyor, İstanbul'daki bir grubumuzu da toplantılara hafta arası akşamları katılabilenler için ayırdık," diyor.

Sistemin nasıl işlediğine gelince. Grupta herkes sırayla bir kitap öneriyor, grup onları bir okuma sırasına sokuyor. Böylece okuma takvimi yapılıyor. O ay okunmakta olan kitabı öneren kişiye "Kitap Sahibi" deniyor ve o kişi toplantıyı düzenlemekten ve toplantı çağrısını yapmaktan da sorumlu oluyor. Toplantıyı yöneten kitap sahibi, yazarla ve kitapla ilgili bir sunum yapıyor, ardından herkes sırayla söz alarak görüşlerini ortaya koyuyor. Ergil, hiç kimsenin görüşünü diğerlerine kabul ettirmek için ikna girişiminde bulunmadığını anlatıyor. Gruplarda yalnızca roman, öykü, anı türü kitaplar okunuyor. Dinsel ve siyasal kitaplar kapsam dışında kalıyor. Okunacak kitaplar grup üyelerinin sırayla önerdikleri arasından grup tarafından oylanarak seçiliyor.

Toplantılardan sonra kitabında değişiklik yapan yazarlar oldu

Bu arada yazarın ya da çevirmenin toplantıya katılması mümkünse toplantıya o da çağırılıyor. Toplantılara katılan tüm yazarların görüşlerini internet sitelerinde yayımladıklarını söyleyen Ergil'e göre yazarların hepsi bu buluşmaların kendilerine büyük katkı sağladığı görüşünde. Zira yazar ilk ağızdan okur görüşlerini dinliyor, soruları yanıtlıyor, onlardan sonuçlar çıkarıyor. Ergil tam bu sırada ilginç bir ayrıntı veriyor: "Bizim toplantılardan sonra kitaplarında değişiklik yapan yazarlar bile oldu."

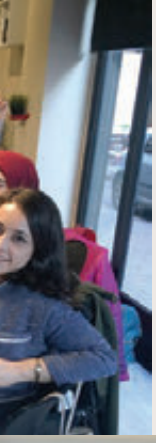
Okuma grubu size ne kattı?

Kültür Perileri okuma grubunun katılımcılarına "Bu toplantılar size neler kattı?" sorusunu yönelttik. Hemen hepsinin ortak görüşü "daha seçici olmayı öğrendim" şeklinde. Kitap konuşulabilecek insanlarla tanışmak ve yeni edebiyat türlerini keşfetmek de mükemmel bir deneyim.

Okuma kalitemi artırdı

Meryem

Önceden sadece sevdiğim yazarları ve klasik eserleri okurken okuma grubuna katıldığımdan beri yeni yazarlarla tanıştım, bu konuda ufukum genişledi. Her yeni yazar ayrı bir kapı ve o kapının ardında binbir kapı var. Ve ben bundan çok memnunum. Tüm kapılar benim olsun istiyorum. Okuma kalitemi artırdı ve edebî anlamda daha seçici olmaya başladım. Sosyal açıdan zenginlik, psikolojik manada da dinginlik hissettirmesi de cabası.

Toplantıya çağrılan yazarlar adına Çekül ormanlarında ağaç diktiriliyormuş. Bu oldukça naif bir sebebe dayanıyor: “Kâğıt üretiminde kullanılan ağaçlar için doğaya bir katkımızın olmasını ve yazarların adlarının o ağaçlarla daha da yücelmesini istiyoruz.”

Peki, okuma buluşmalarından kişiye kalanlar neler? Ergil’e göre yıl sonunda 12 kitap okumuş olan gruptaki herkes bambaşka toplumsal kesimden başkalarının aynı kitabı nasıl algıladığını, ona nasıl baktığını görüyor, kendi görüşlerini gözden geçiriyor. Bu da bir okur için bulunmaz bir fırsat. Öte yandan çevrelerinde pek sesi çıkmayan, konuşmaktan çekinen insanlar bile bir süre sonra seslerini özgürce duyurabiliyor, her söylediklerinin saygıyla dinlendiğini görüyor. Okur gruplarının bir başka yararını da şu sözlerle dile getiriyor Ergil: “Üyelerin, daha önce kitabını hiç okumadıkları, adını bile duymadıkları bir yazarın yapıtlarını okuma ve sevmeye olanağı bulmaları. Düzenlenen gezilerden sonra izlenimlerin yazılması da okur arkadaşlarımızın yazma yeteneklerinin gelişmesine yol açtı, bundan ötürü özgüvenleri arttı.”

“Bir yılda 18-20 kitap okuyoruz”

Kent Kabilesi İzmir merkezli bir okuma grubu. 19 Kasım 2013 tarihinde Funda Sakaoglu ve Nihan Pala’nın ortak bir projesi olarak kurulmuş. Avrupa’daki küçük butik kafelerde gerçekleştirilen kitap kulüplerini model aldıklarını söylüyor Sakaoglu. Nihan Pala; Bilkent Üniversitesi Turizm ve İşletmecilik mezunu ve dünya mutfağından lezzetli tarifleri İzmir halkıyla buluşturan Çukutala Cafe’nin sahibi. Funda Hanım ise İngiliz Filolojisi mezunu ve aynı zamanda Ege Üniversitesi’nde öğretim görevlisi. Sakaoglu güçlerini birleştirdiklerini anlatırken ekliyor: “Kulüp toplantılarımız hem dünya mutfağından lezzetler hem de dünya edebiyatından seçme eserler eşliğinde gerçekleşiyor.” İki kişiyle başlayan kitap kulübünün şu an altmış yedi kayıtlı üyesi var; bununla birlikte sosyal medya üzerinden onları takip eden ve onlarla birlikte okuyan oldukça geniş bir kitle daha var. Öncelikle kulaktan kulağa yayılan kulüp, sosyal medyada ise 2016 yılından beri aktif. Dolayısıyla hem arkadaş tavsiyesiyle hem sosyal medyadan görüp kulübün bir parçası olan pek çok üye varmış. Kitaplara moderatör olarak Funda Hanım

Farklı edebî türler okumaya başladım

Gülşen

Önceden belirli tarzlarda kitaplar okurken şu anda farklı edebî türler okumaya ve okuduğum metinler üzerinde birtakım sorular sormaya ve sorgulamalar yapmaya başladım. Bu gruplara katılmak, herkesin okuduğu ortak kitaplar üzerine tartışmalar yapmak ve yeni insanlar tanımak gerçekten keyif verici.

Kitapları farklı açılardan yorumluyoruz

Yasemin

Gruba başladığımdan beri okuduğum kitap türleri epey genişledi. Fantastik edebiyat gibi bir türle tanıştım ve çok sevdim. Ayrıca okuma grubu sayesinde normalde ilgi alanıma girmedikleri için okumadığım ve okumayı düşünmediğim bazı tür ve konularda kitaplar okudum. Örneğin polisiye, toplumcu gerçekçilik gibi. Okuma grubunda her ay herkes aynı kitapları okuyor fakat bir araya geldiğimizde bildiklerimiz ve kendi hayatlarımızda edindiğimiz tecrübelerle kitapları farklı açılardan yorumluyoruz.

Nitelikli bir çevre ile kitap konuşmak mükemmel

Müge

Grup okumalarıyla daha düzenli, planlı ve bilinçli okumalar yapıyorum. Yeni edebiyat türleriyle tanışıyorum. Kültür Perileri’yle çok yönlü okuma yapıyoruz. Hem yeni yazarlar ve kitaplarla tanışıyor hem de kitabın türü üzerine bilgilendiriliyoruz. Nitelikli bir sosyal çevreyle kitap konuşmak mükemmel. Çünkü maalesef kendi sosyal çevremde kitap konuşabileceğim, aynı kitabı okumanın hazzını alan insanlar bulmak mümkün değil.

karar veriyor ve herkes toplantıya belirlenen kitabı okuyup geliyor. Toplantı günü okunan kitap tartışılıyor.

Gelelim kitap seçimine. Sakaoğlu, kitapları seçmenin bazen aylar sürebildiğini ifade ediyor. Her toplantıda farklı bir ülkeden çağdaş roman okuyan grup üyeleri için her toplantıda farklı bir ülkeye konuk olmak oldukça keyifli. Sakaoğlu'nun kitap seçerken diğer kriteri ise insanların bir kitapçıya girdiğinde kolaylıkla ulaşabileceği kitapları değil elinin gitmeyeceği kitapları seçmekmiş. Bunun yanı sıra her yıl mutlaka okudukları distopya, biyografi, klasik roman, tarihî roman ve çocuk kitabı gibi edebî türler varmış.

Okuma gruplarının kişiye kattıklarını sorduğumda şöyle bir kıyaslama yapıyor Sakaoğlu: "Uluslararası Yayıncılar Birliği 2016 verilerine göre Türkiye'de 2016 yılında kişi başına düşen kitap adedi 8.4! Kent Kabilesi olarak bizim bir yılda okuduğumuz kitap sayısı 18-20 arasında değişiyor. Kulüp üyelerimizin okuduğu kitaplar çevrelerindeki pek çok insanı etkilemekle birlikte çocuklarını da olumlu bir biçimde kitap okumaya teşvik ediyor. İstisnasız her kulüp üyemizin belirli bir süre zarfından sonra söylediği bir şey var: 'Ben bugüne kadar kitap okumayı bilmiyordum!' " Sakaoğlu'nu en çok mutlu eden şeyse farklı şehirlerden pek çok insanın onlarla birlikte aynı kitabı okuması ve bulundukları şehir-

lerde kurdukları kitap kulüpleri olmuş. Bu halka halka yayılan etkinin onları inanılmaz motive ettiğini anlatıyor Sakaoğlu.

Bu arada pek çok diğer okuma grubunda olduğu gibi Kent Kabilesi'nin üyelerinin çoğunu da kadınlar oluşturuyor. Hatta sadece bir erkek üyeleri varmış. Üyelerin yaşları 20 ila 70 arasında değişen eğitim düzeyi yüksek kişiler olduğunu anlatan Sakaoğlu, "Onlar okudukça evdeki gençlerin ve çocukların da okuma şevki artıyor." Gençleri teşvik etmek için ise önümüzdeki yıl kampüslerde de kitaplar üzerine seminerler vermeye başlayacaklarmış.

Okur-yazar buluşmaları çift taraflı fayda sağlıyor

Ve Kültür Perileri... 2014 yılında kurulan Kültür Perileri'ni Filiz Ferhatoglu anlatsın: "Nitelikli okur yetiştirmek gayesiyle farklı mesleklerden bir grup kitapsever bir araya geldik. Kendi aramızda kitaplar hakkında sohbet ederken bu bilgilerimizi niçin başkalarıyla da paylaşmalıydık dedik. Sosyal medyada ne yazık ki herkesin belli yazarlar ve kitaplar üzerine paylaşımlar yaptığını gördük. Bu döngüyü kırmak, farklı yazarlar tanımak ve en önemlisi edebiyatla ilgili bilgi sahibi olmak amacındayız."

Artık karakter tahlilleri üzerinde daha çok duruyorum

Dilek

Bu zamana kadar okuduklarımı paylaşamamaktan ve fikir alışverişi yapamamaktan şikayetçi idim. Kültür Perileri sayesinde farklı meslekten farklı fikirdeki insanlarla bir araya gelmek bakış açımı değiştirdi. Kitapları okurken artık karakter tahlilleri üzerinde daha fazla durmaya ve olayları farklı bakış açılarından da düşünmeye başladım. Ben bu yazarı okumam dediğim kitapları okuyup aslında onların da içinde ne olay örgüleri ne yaşanmışlıklar barındırdığını keşfettim.

Kitapları kolay kolay unutmuyoruz artık

Elif Y.

Kitap seçme veya hangi kitabı okuma konusunda çok vakit kaybediyordum ve genellikle aynı tarz okuyordum. Ama şimdi her ay farklı konular üzerine yoğunlaşıp farklı tarzları deniyoruz ve tartışıyoruz. Sosyalleşme açısından yeni bir çevre ediniyorsunuz. Farklı fikirlerdeki insanlarla oturup konuşmak bakış açınızı daha da genişletiyor. Bu arada toplandığımız mekânlar da farklı ve güzel yerler oluyor. Mekân keşfi yapmayı sevenler için güzel bir avantaj. Son olarak okunulan kitaplar üzerine tartışmak, o kitapları daha sonraki zamanlarda unutmamamı sağlıyor.

Yaklaşık on kişiyle başlayan grup şimdilerde yirmi kişiyle yollarına devam ediyor. Sayısı sınırlı tutmalarının bir sebebi var. Zira kalabalık olduğunda herkesin fikrini söylemesi zorlaşıyor. Peki nasıl bir araya geliyorlar? Özellikle instagram sayfalarının çok aktif olduğunu söyleyen Ferhatoğlu, süreci şöyle anlatıyor: “Oradan yıllık programımızı ve aylık okumalarımızı paylaşıyoruz. Bir de www.toplanzi.com sayfasında bizim gibi pek çok okuma grubu var. Bizi oradan bulup iletişime geçiyorlar. Sosyal medyadan bulup gelenler zaten bir sonraki ay arkadaşlarını da getiriyor. Ayda bir kez pazar günleri merkezî noktadaki kafelerde buluşuyoruz. Mekân sadece aktif olarak katılanlara bildiriliyor.” Grup, belli konu başlıklarına göre ayda iki roman ve ilgili makaleler okuyor. Örneğin yeraltı edebiyatı, fantastik edebiyat gibi... Kültür Perileri’nde moderatörlük sistemi var. Her yıl sene sonunda önceden hazırladıkları konularla ilgili kura çekiyor. Kim hangi ay hangi konuda hazırlık yapacak diye yıllık çizelge hazırlanıyor. Böylece o ayın moderatörü konuyla ilgili araştırmalara başlıyor. Okumalar yapıyor ve iki kitap seçiyor. Sosyal medya üzerinde tanınırlıkları arttıkça yazarları da davet etmeye başladıklarını anlatan Ferhatoğlu, “Kasım ayında yeni yazarlarımızdan Melike İnci’yi davet ettik. Teklifimize çok içten bir şekilde karşılık verdi. Yazar-okur buluşmaları aslında çift taraflı fayda

sağlıyor. Okur, yazarı daha yakından tanıyınca gidip diğer kitaplarını da alıyor, sosyal medyada paylaşım yapıyor. Yazar vaktini ayırınca okur kendine değer verildiğini hissediyor, daha bir şevke geliyor. Yazar ise kitabıyla ilgili farklı düşünceleri, varsa kitaptaki hataları öğreniyor ve tabii ki okur kazanıyor. “

Kültür Perileri olarak üyelere “bir yılın sonunda biz size ne kattık” diye sorduklarını anlatan Ferhatoğlu, “edebî değeri yüksek eserle olmayana artık ayırt edebildiklerine” yönelik bir cevap almışlar. Düzenli kitap okuma alışkanlığı kazanma, bireysel okuma sırasında anlaşılmayan veya fark edilmeyen yerlerin grup tartışmasında ortaya çıkması gibi güzellikler de cabası... Kültür Perileri’nin üye profilini 25-35 yaş arası kadınlar oluşturuyor. Toplantıları belli bir düzeyde tutabilmek için bazı düzenlemeler de yapıyorlarmış. En az üniversitede okuyor olmak şartı varmış mesela. Katılımcıların yüzde 90’ı üniversite mezunu, meslek sahibi kişiler. Bu yıl öğretmenler çoğunluktaymış.

Yeni yazarlar keşfetmek çok güzel

Elif Ş.

Çok kitap okuduğum bir dönemin ardından elime hiç kitap almadığım zamanlar oluyordu. Şimdi en azından ayda iki kitap okumam sabit, üzerine de kendi merak ettiğim kitapları okuyorum. Bu sayede normalde okuyacağımdan daha fazla kitap okumuş oluyorum. Ayrıca grubun en sevdiğim yanlarından biri yeni yazarlar keşfetmek. Moderatör arkadaşlarımız kitapları özenle seçiyorlar ve bize farklı okumalar sunuyorlar. Başkalarıyla kitap okumak ve okuduğunu tartışmak insanın ufkunu genişletiyor.

Aktif ve nitelikli okur olmaya çalışıyoruz

Ceren U.

Bizimki gibi gruplar okuma alışkanlığının “nitelikli” hâle gelmesinde büyük rol oynuyor. Bizim grubumuz aslında bir araştırma – okuma – tartışma grubu. Sadece kitap okumakla kalmıyor, kitabı, yazıldığı dönemi, yazarını vs. araştırıyor ve geniş bir boyutta inceleme yapıyoruz. Okur olmak yetmiyor; biz “aktif ve nitelikli okur” olmaya çalışıyoruz ve ben bu grubun, beni ve arkadaşlarımı daha nitelikli hâle getirdiği kanısındayım. Bir kitabı farklı özelliklere sahip kişilerle okuduğunuzda, tartıştığınızda zihninizde yeni pencereler açılıyor.

Dünyanın en güzel günü

*“Herkes yere
düşebilir,
önemli olan yere
düşmek değil,
düşükten sonra
tekrar ayağa
kalkabilmek ve
yoluna devam
edebilmektir.”
İranlı yazar
Farhad
Hasanzadeh'den
Bul Beni Ziba...*

D

Hacer Yeni

ünyanın en güzel günü... Böyle bir günde yanınızda kim olurdu? Nerelerde gezer, ne yer içerdiniz? Bir düşünün. Dünyanın en güzel günü nasıl bitsin isterdiniz?

Bul Beni Ziba daha ilk sayfadan hikâye içinde hikâyeye davet ediyor bizi. Ziba on beş yaşında bir genç kız. Adı Türkçede "güzel" demek. Bir evi yok. Yurtta kalıyor. Tam da çok sevdiği kardeşler Willie ve Lucy'nin maceralı öyküsünü okurken akıl hastanesinde tedavi görmekte olan babasından aldığı telefonla güne bambaşka bir başlangıç yapıyor. Etrafları polislerce çevrilen Willie ve Lucy'yi bırakıp asıl maceraya kendisi atılıyor.

Yurttan gizlice ayrılıyor. Okul servisinden kaçıyor ve doğruca babasının yattığı hastaneye gidiyor. Onu oradan çıkarması gerekiyor. İkisinin ortak planıyla bu kaçış da gerçekleşiyor ve ikili asla unutmayacakları bir güne başlıyor. Bugün zaten özel çünkü Ziba'nın on beşinci doğum günü. Öylesine mutlu ki Ziba. Bir kere babasını çok seviyor, her ne kadar annesine ve kendisine geçmişte uyguladığı şiddetten fazlaca canı yandıysa da... Yurttaki öteki kızlar babalarından nefret ediyor, oysa Ziba için babası dünyanın en güçlü adamı. Bu yüzden hastaneden üzerinde kaçtıkları motorda giderken ona arkadan sınıksı sarılıyor ve içinden diyor ki: "Hep motorun üzerinde gidelim. Yemeğimizi yiyip suyumuzu içelim. Sen türkü söyle, ben sana hikâye anlatayım. Sen hastaneden bahset. Ben senin saçlarını keseyim, sen bana pişmanlıklarını anlat."

Babasının pişman olmasını istiyor Ziba. Buna şahit de oluyor ancak onun hastalığı nedeniyle sürekli değişen ruh hâline gün boyu kâh üzülüyor, kâh seviniyor kâh korkup acı çekiyor. İkiliyle birlikte dünya edebiyat ve tarihinde çok önemli yere sahip eşsiz İran'ın başkenti Tahran sokaklarında gezintiye çıkıyoruz biz de. Naziabad Parkı sizin, Venek Meydanı bizim mızıkça çalarak, türküler söyleyerek geziyoruz. İkiliyle birlikte bir mağazaya gidiyoruz önce. Babası Ziba'ya hayatının ilk topuklu çizmesini alıyor. Oradan kafeye geçiyoruz. Sonrasında bir yatak mağazasına. Babası mağazada üzerine denemek için yattığı yatakta uyuyakalıyor. İkili bir evin huzurunu arıyor. Ziba da mutlu orada. Günümüzde hikâyelerin kahramanları mutluluğu yollarda arıyor, onun için durum başka:

"Otobüsün camından dışarıya baktım. Kayda değer bir şey yoktu, her zamanki dışarısı işte... Her zamanki yollar, her zamanki insanlar, ağaçlar, binalar." Sayfaları çevirdikçe öğreniyoruz ki Ziba, annesi ve üvey babası yüzünden bu sokakları defalarca arşınlamış, mutsuz yıllar yaşamış.

Kendilerini bir karga ve yavrusuna benzeten baba kız geçmişe inat mutluluğu arıyor o gün. İyi geçsin, Ziba büyüdüğünde, "Babam ne iyi adamdı, onunla ne kadar güzel hatıralarım oldu," desin istiyor Ziba'nın babası.

Tahran sokaklarındaki turumuz tüm lezzetlerle sürüyor. Tarçınlı çay içiyoruz. Acılı salçalı sosis yiyoruz. Mısırlar közleniyor. Patlıcanlar kızarıyor. Doğum günü hediyesi için baba kız kuyumcuya geçiyorlar. Peki hiç düşündünüz mü, bu değirmenin suyu nereden geliyor?

Gün boyu babasının değiştiğine, iyileştiğine inanmak istiyor Ziba ancak yine o gün öğreniyor ki iyileşmek başka, değişmek başka.

Günü bir vincin üzerinde bitirmeye, doğum günü pastasını burada kargalar ve yavruları hakkında sohbet ederek yemeye niyetleniyorlar sonra. Bir gün Kanarya Adaları'na birlikte gitme sözü veriyorlar birbirlerine. Peki gidiyorlar mı?

Ziba'nın bu bir günü İranlı yönetmen Mecid Mecidi'nin *Serçelerin Şarkısı* filmini anımsatıyor. Orada çocuklar aylar boyu çılgınca çalışıp para biriktirir ve sonunda bir balık havuzu yapmak için gerekli sayıda balık alırlar. Eve dönüşte bidon patlar ve kıpkırmızı balıklar yola saçılır. Hepsini yakındaki kanala atarlar ki yaşasınlar. Ellerindeki minik poşete koydukları, kalan tek bir balıkla eve dönerler ve onunla hayallerini gerçekleştirirler.

İnsanın içine işleyen, iyiyi ve kötüyü sorgulamamızı sağlayan bu nefes kesici kurgunun sahibi İranlı yazar Farhad Hasanzadeh bu yıl çocuk edebiyatının Nobel'i olarak görülen Hans Christian Andersen ödülüne aday.

Bul Beni Ziba

Farhad Hasanzadeh

Çev.: Nezahat Başçı
208 Sayfa
Genç Timaş

Macera üstadı Bear Grylls bu kez Beck Granger serisiyle karşımıza çıkıyor. Genç adam Beck'in peşine düşerek dünyanın farklı bölgelerine seyahat ediyoruz bu seriyle. Tabii, seyahat derken rahatımızdan ödün vererek bir hayatta kalma serüveninden bahsediyorum. Serinin ilk üç kitabı "Görevimiz hayatta kalmak" başlığı altında okurlarla buluşuyor.

İnandığın zaman tesadüfler gerçekleşiyor

Fatih Sınar

Birçoğumuz Bear Grylls'i meşhur maceralarından, hayatta kalma belgesellerinden biliyoruz. Doğada, daha doğrusu vahşi doğada asıl amacımız hayatımızı devam ettirebilmektir. Grylls de sayısız belgesel ve kitaplarında tecrübelerine dayanarak hayat kurtarıcı önerilerde bulunuyor. Tabii bizleri de maceralarına sürüklerken aynı zamanda yeni serüvenler konusunda da heveslendiriyor. Tam da burada kalemi eline almış macera üstadımız; Beck Granger karakteri üzerinden resmini çizdiği bir seri oluşturarak bizleri yollara düşürüyor şimdi. Serinin ilk üç kitabı raflarda yerini aldı. Bu kitaplar; Alaska'nın ıssız dağlarını geçtiğimiz *Kurt Yolu*, kendimizi Sahra'nın yönsüz kum tepelerinde bulduğumuz *Çöl Akrepleri* ve *Sumatra*'nın gizemli ormanlarında kaybolduğumuz *Kaplan İzleri*.

Maceralarıyla bizi peşinden sürükleyecek Beck'ten bahsetmeliyim kısaca. Anne ve babasını uçak kazasında kaybetmiş olan bu genç adam, hayatına amcası Al'la birlikte devam ediyor. Saygın bir araştırmacı profesör olan amcası dünyanın farklı noktalarına iş seyahatleri gerçekleştiriyor. Beck'in maceraları da genellikle amcasının bu seyahatleriyle birlikte başlıyor. İlk olarak Alaska'ya düşüyor yolları. Modern dünya ile arası pek iyi olmayan bir bölgeye, büyük petrol şirketlerinden biri göz diyor. Anlaşılan Alaska'nın bozulmamış doğası tehlikede! Beck ve amcasının istikameti, yanlarına Alaskalı bir arkadaşını da alarak bu bölgeye gitmek

oluyor. Amaç doğanın korunması olunca macera üstadımız Grylls, kitaba bu konuda birkaç cümle eklemeyi es geçmemiş elbette: "Paha biçilemez bir tabloyu, sırf tahtasını istediğiniz için parçalamazsınız, öyle değil mi?", "Yenilenebilir enerji kaynakları var. Fakat doğa kendini öyle yenileyemez. Bir defa yok olursa, sonsuza kadar yok olur..."

Çöl Akrepleri kitabında ise Beck ve amcasının yolu bu kez Afrika'nın batı kıyılarına, Sierra Leone'ye düşüyor. Beck'in, amcasının görüşmeleri bittikten sonra Fas tatili hayalleri olduğunu okuyoruz kitabın başlarında. Maceraperest genç adamımız kendini Fas'ta buluyor sonrasında, lakin geleneksel Marakeş gecelerinden bahsetmiyor bize. Okul arkadaşıyla birlikte elmas kaçakçıları takibe başlayan Beck'in Sahra Çölü'nden Fas'a ulaşana kadar hayatta kalma serüveni ne ortak oluyoruz. Serinin Türkçede basılan son kitabı *Kaplan İzleri*'nde ise Sumatra'nın gizemli ormanlarında buluyoruz kendimizi. Ulusal Park'ı gezerken kendilerini ormanın derinliklerinde bulan Beck ve arkadaşı Peter'in yüzlerce yılan, kertenkele, timsah, kaplan gibi heybetli tehlikelere karşı hayatta kalma maceralarına ortak oluyoruz.

Birbirinden farklı doğal ortamlara dahil olduğumuz seride, Beck'ten birçok noktada hayatta kalma konusunda taktikler öğreniyoruz. Vücudumuzun ısınısını nasıl koruyabiliriz, bir ayıyla karşılaştığımızda nasıl davranmalıyız, çöl hayvanlarıyla nasıl baş edebiliriz, bulunduğumuz ortamda su ve besin ihtiyacımızı nasıl karşılayabiliriz gibi birçok şeye cevap buluyoruz.

Beck Granger serüvenleriyle Bear Grylls bize doğanın görüldüğü kadar ürkütücü olmadığını, insanoğlunun doğaya rahatlıkla uyum sağlayabileceğini gösteriyor aslında. Tutkunun peşinden koşmalı, bunun için de rahatlıktan ödün vermenin, emek sarfetmenin keyfini yaşamalı, inanmalı diyor ve ekliyor: "İnandığın zaman tesadüfler gerçekleşiyor, inanmadığın zaman gerçekleşmiyor. Beck Granger'ın şu cümlesi işin özünü anlatıyor aslında: Afrika'da bir kasabanın tadını çıkarmanın tek yolu, o kasabalı gibi davranmaktır."

Kurt Yolu

Bear Grylls
Çev: Mustafa Emrah
Temel
224 Sayfa
Genç Timaş

Çöl Akrepleri

Bear Grylls
Çev: Mustafa Emrah
Temel
208 Sayfa
Genç Timaş

Kaplan İzleri

Bear Grylls
Çev: Mustafa Emrah
Temel
208 Sayfa
Genç Timaş

CESARETİN VARSA OKU!

Korku kitapları yazarı Kayahan Demir'in son öykü kitabı Cesaretin Varsa Oku! Carpe Diem etiketiyle okurla buluştu. İşte kitabı okurken Muhammed Çimen'in başına gelenler...

Muhammed Çimen

Cesaretin Varsa Oku!

Kayahan Demir

160 Sayfa
Carpe Diem Kitap

C arpe Diem'in yeni çıkan kitaplarını incelemek istiyordum. Çağaloğlu'nda bulunan Timaş Kitap Kahve'ye gittim. Kapının tam karşısındaki geniş masada oturan esmer, şişman adama yaklaşıp bu ay çıkan yeni kitapları görmek istediğimi söyledim.

"Cesaretin Varsa Oku!" dedi.

"Anlamadım?"

"Cesaretin Varsa Oku!" diye tekrar etti.

Ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Hızlı adımlarla yerinden kalkarak, "Ben size yardımcı olayım," dedi.

Seri adımlarla kendisini takip ettim.

"Buyrun," dedikten sonra kitabı uzattı.

Başta ne demek istediğini anlamamıştım.

Ama kitabın kapağını görünce bu esrarengiz adamın tek cümleyle anlatmak istediği derin manaya vâkıf oldum.

Kitabın kapağında yazarın ismini gagasının arasına sıkıştırmış bir baykuş ve yarasalar vardı. Ayrıca topraktan çıkan iskelet hâline gelmiş iki el bir tabelayı tutuyordu. Tabelanın üzerinde de tahmin edeceğiniz gibi kitabın ismi yazıyordu. Kitabın ismini tekrar ettim.

"Cesaretin Varsa Oku!"

Esrarengiz görevli kitap hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Son cümlesini anlayabildim sadece.

"Çok güzel kitap!"

Kitabı daha almadan bu esrarengiz adamın tavrı merakımı iyice artırmıştı.

"Tabii ki cesaretim var!" dedim içimden.

İçimden bir ses beni kışkırtıyor, hikâyelerden oluşan bu kitabı okuyacak cesaretimin olup olmadığını bana sorgulatiyordu.

Sonunda merakıma yenik düştüm.

Cesaretimi kendime ispatlamak için daha ıssız bir zamanda kitabı okumaya karar verdim. Kitabı satın alacağımı söylediğimde esrarengiz görevli, "Yüzde yirmi beş indirim var," dedi. Memnun olduğumu göstermek amacıyla gülümsedim.

Bir an önce evin yolunu tutmak ve kitabı okumak istiyordum.

Üç kişiden oluşan çekirdek bir aileydik. Ben, eşim ve iki yaşındaki oğlum.

O gün, kitabı okuyacağım gün, eşim arkadaşlarıyla buluşacağını, oğlumuzun da erken kalktığını saat 21.00 gibi uyuyacağını tahmin ettiğini söyledi.

Tam zamanı diye düşündüm.

"Bu kitabı bugün, yalnızken okumalıyım."

Gerçekten de eşimin dediği gibi çocuğumuz saat 21.00 sularında uyuyakaldı.

Kitabın kışkırtıcı ismi aklımdan çıkmıyordu.

Uzun zamandır evde yalnız kalmamıştım.

Normalde hiç korkmam yalnızlıktan. Ama evde gürültüye alışkın olduğumdan biraz garipsedim.

Oğlumun odasına uğradım. Deliksiz uyuyordu. El kadar çocuk horluyordu.

Oturma odasına döndüm ve çantama koyduğum kitabı çıkardım.

Sayfaları çevirmeye başladım. Siyah kâğıdın üzerine yazılmış beyaz yazılarla başlıyordu kitap.

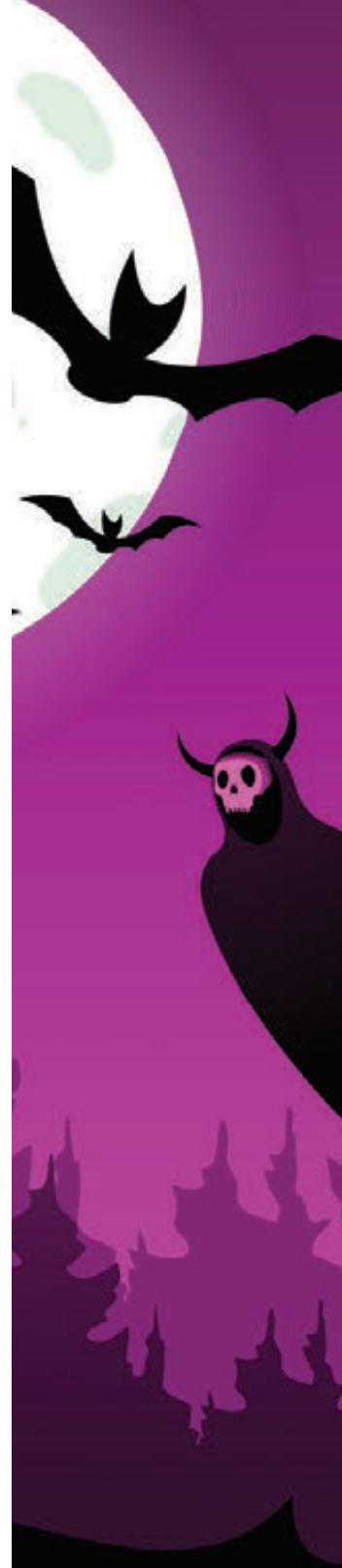
Gayet akıcıydı. Ev iyice sessizliğe bürünmüştü.

Kitap kısa hikâyelerden oluşuyordu. İlk hikâyenin ortasına geldiğimde bir anda ışıklar söndü.

Sizi korkutmak için söylemiyorum. Gerçekten bu başıma geldi. En gergin olduğum anda elektrikler gitmişti. Neyse ki cep telefonum yanımdaydı. Hemen tuş kilidini açtım.

Menüden fener simgesine bastım. Oda aydınlandı. Fakat şarjım çok azdı. Hızlı hareket etmeliydim. Dış kapının olduğu kısma doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Kapının arkasındaki şartelleri tek tek kontrol edip kaldırdım. Koridordaki lambanın düğmesini açıp kapadım. Değişen hiçbir şey yoktu. Çocuğumu evde bırakıp binanın zemin katına inerek ana sigorta şartellerini kaldırmalıydim. O sırada üstümde anahtarlarımın olmadığını hatırladım. Mecburen dış kapıyı yarı açık bırakıp binanın alt katına inecektim. Ama bu tehlikeli bir şeydi. Kapıyı açık bırakıp gittiğimde eve biri girebilirdi. Bu riski göze alamazdım. Evde savunmasız çocuğum vardı. Telefonum kapanmak üzereydi. Yine de bir çılgınlık yapıp dış kapıdan adımımı attım. Dairenin kapısı kapanmasın diye de kapı aralığına terlik sıkıştırdım. Yavaşça merdivenlerden aşağı iniyordum. Yeterince uzaklaştığımda binanın yarı açık camları şiddetle kapandı. Muhtemelen cereyan yapmıştı. Dairemin kapısı sonuna kadar açıldı. Ve bir anda elektrikler geldi. Tam karşımda, kapının girişinde oğlum duruyordu. "Oğlum! Oğlum!" diye bağırdım. Hareket etmiyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Hangi ara yatağında horlayan çocuk uyanmıştı? Akıl alır gibi değildi. Kafayı yiyecektim. Merdivenleri beşer beşer atlayarak yanına koştum. Eliyle kapıyı tutup suratıma kapattı. Evet, iki yaşındaki çocuk kapıyı suratıma kapatmıştı. Kapıyı yumrukluyordum. "Oğlum! Aç kapıyı." İçeriden ses geliyordu. "Baba! Açılmıyor, kapı." "Baba, kapı açılmıyor." Ne ara öğrenmişti kapı kelimesini ve açılmadığını? Sonra konuşmaya devam etti. "Baba, orada biri var! Orada biri var!" Kim vardı içeride? İçeride birinin olmasına imkân ve ihtimal yoktu. Uyduruyor olabilir miydi kelimeleri? Ya gerçekten biri varsa? Ödüm koptu bir an. Kapıda aklımı yitirecektim.

Hızlıca düşünmeliydim. Çilingir çağırmalıyım. Ya da polis. Ya da komşulardan yardım istemeliyim. Hemen binanın dışına koştum. Birinci katta oturuyorduk ve pervazlardan tırmanarak evin içine girebilirdim. Mutfağı gören camın önüne geldiğimde perdenin arkasında gerçekten de yetişkin bir insan silüeti gözüküyordu. "Kim var orda," diye bağırdım. "Kim var!" Silüet mutfak kısmından salona doğru ilerliyordu. Ben de dışarıdan onu takip ediyordum. Evin tüm pencereleri ve tırmanmak istediğim pervazın olduğu cam da kapalıydı. Tekrar kapıya koştum. Vücudumdan soğuk terler boşanıyordu. İçerden bir kez daha oğlumun sesini duydum. "Baba, bak geldi!" "Baba, anne burada!" Artık bu kadarı fazlaydı. Eşim arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Kapıyı yumruklamaya ve tekme atmaya başladım. Ama çelik kapı kırılacak gibi değildi. İçerden eşimin sesini duydum. "Kim var orada," diyordu. Dış kapı hafifçe aralandı. Eşim kapıda gözükte. "Ne yapıyorsun orada? Niye kapıya bu kadar şiddetli vuruyorsun?" Kekeledim. "Şey..." "Sen, sen gitmedin mi?" "Sen arkadaşlarınla buluşmayacak mıydın?" "Evet buluşacaktım ama çamaşırları asıp öyle çıkayım dedim, balkondaydım." "Senin kapıda ne işin var?" "Bir şey yok," diyerek geçiştirdim. Yok, hiçbir şey. Çocuğuma sımsıkı sarıldım. İyiydi Allah'a şükür. Hep beraber oturma odasına geçtik. Eşimin gözüne koltukta bıraktığım kitap çarptı. Eline alıp kitabın ismini okudu. "Cesaretin Varsa Oku!" Suratıma baktı. "Betin benzin atmış senin, Yoksa bu kitabı mı okudun!"

Limit Yok romanıyla
tanıdığımız Alan
Glynn, Türkçedeki
yeni romanı
Paradime'da "ölümcül
bir benzerlik" in
peşinde bir macera
anlatıyor. Gizemlerle
dolu hikâye finalde
okurunu gerçeğin
karanlık yüzüyle baş
başa bırakıyor.

HAYAT KARŞINA BİR SEN DAHA ÇIKARIRSA?

Paradime'ı ilk bakışta aksiyonu, gizemi bol, sürprizlerle ilerleyen bir psikolojik gerilim romanı gibi okuyabiliriz. Fakat

bununla sınırlı değil. Roman, hikâyeye nüfuz edip daha derine indiğinizde insan ruhunun karanlığına ayna tutan güçlü bir anlatıya dönüşüyor. Tıpkı Edgar Allan Poe'nun *William Wilson* hikâyesinde, Dostoyevski'nin *Öteki*'sinde olduğu gibi...

Kitabın yazarı Alan Glynn'ı, *Limit Yok* romanıyla *-Limitsiz* adıyla filme çekilmiştini tanıyoruz. *Paradime*, yazarın beşinci kitabı. Romanın konusuna gelecek olursak kahramanımız Danny Lynch 33 yaşında Irak Savaşı gazisidir. İşsiz, parasız ve huzursuz bir tiptir. İçi korku ve güvensizlikle kaynamaktadır. Sevgilisi Kate'le birlikte New York'ta küçük kiralık bir dairede birlikte yaşamaktadır. Ekonomik sıkıntılar ve "varoluş derdiyle" cebelleşirken beş altı yılda biriktireceği parayı "iki senecik" bir zaman diliminde kazanma fırsatı doğar. Afganistan gibi tehlikeli bir bölgede, askeri lojistik merkezinde aşçı olarak işe başlar. Ama işler planladığı gibi gitmez. Çalışanlar arasında yaşanan ve iki kişinin hayatını kaybettiği bir kavgaya tanıklık eder. Kavgadan sonra işten çıkarıldığını öğrenir. Dört ayın sonunda o küçük daireye sevgilisinin yanına döner. Kendini berbat ve yersiz hissetmektedir. Burada *Limit Yok*'un kahramanı Eddie Morra'yı anabiliriz. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmayan karakterler olarak Eddie'yle Danny birbirlerinin benzeridirler. Eddie yaşadığı buhrandan bir hap yutarak çıkmaya, talihini kısa yoldan değiştirmeye girişirken Danny'nin yaşayacakları ondan farksızdır.

Afganistan'da yaşanan ve iki kişinin öldüğü kavga bir şekilde üstü kapatılmış, medyada küçük bir haber olarak bile yer almamıştır. Kendini şahit olmaması gereken bir olayın içinde bulan ve işsiz kalan Danny Lynch, sevgilisi Kate'in ısrarıyla bu meselenin üzerine gitmeye karar verdiğinde şirket yetkililerinin üstü kapalı tehditleriyle karşı

karşıya kalır. Gideon Lojistik'in avukatı kahramanımıza lüks bir lokantada iş ayarlar. Ve mesele bir şekilde hallolur. Romanın asıl meselesi burada başlıyor.

Bir gün... Çalıştığı yeni mutfağın küçük penceresinden lokantanın içinde gördüğü o kişi hayatını bir daha olmayacak bir istikamete çevirir; karşısındaki adam kendine tıpatıp benzeyen ama çok daha iyi durumda, şık giyimli ve varlıklı biridir. Bilişim şirketi Paradime Capital'in sahibi vizyoner Teddy Trager, Danny Lynch'te takıntı olmaya başlar. Sesleri dışında tıpatıp aynıdırlar, ikiz gibidirler. Bu kadar benzer olmalarına karşın niye güç, para, saygınlık Trager'dedir. Danny'nin karşısına Trager'in yerine geçme fırsatı doğar, onun hayatını istemektedir. Ve Danny, -bu durumda kendisini öldüreceğinin farkında olmasına rağmen- bu durumu fırsat görür. Sonu bir dizi felaketle sonlanacak bir maceraya atılır.

Aslında bu tema Edgar Allan Poe'dan, 1839'da, ikiz temasıyla öne çıkan hikâyesi William Wilson'dan tanıdık geliyor. Poe'nun hikâyesinde kahramanın doğum günü yazar ile aynıdır. Wilson, sesi hariç kendisini tümüyle taklit eden benzerinden duyduğu huzursuzlukla asaletinden beklenmeyecek işler yapar. Poe'nun kahramanı, yazarının hayatındaki gibi genel toplumsal normların dışına kayar ve kendini yok etmeye doğru ilerler. Aynı şekilde Dostoyevski'nin *Öteki* romanında hem bizi gölge gibi takip eden ikizimiz hem de kendimiz farkında olmadan şizofrenimizi yansıtan gerçekliğimizin karşımızda duran, kanlı canlı ispatıdır.

Alan Glynn, *Paradime*'de "Ya hayat senin karşına bir sen daha çıkarırsa?" sorusunun peşinde okura gizemli bir serüven yaşatırken insanın yaşadığı ikilemleri, gelgitleri, hırslarını bir bir ortaya döküyor. Hikâyenin finalinde okurunu gerçeğin karanlık yüzüyle baş başa bırakıyor.

**Paradime
- Ölümcül
Benzerlik**
Alan Glynn

Cev.: Müge Atalay Bayyurt
272 Sayfa, Portakal Kitap

Her yerde ve hiçbir yerde

Uzun zamandır sizi alıp
götürecek bir roman, sarsıcı
bir hikâye mi arıyorsunuz? O
hâlde Hayley Long, **En yakın
Uzak**'la karşınızda!

En Yakın Uzak

Hayley Long

Çev.: Esmâ Fethiye Güclü

272 Sayfa

Genç Tiras

Blessing'e göre Aretha Franklin
soul müziğin kraliçesi.

Griff'in Playlisti

1. Gold Digger - Kanye West
2. It's Like That - Run DMC vs Jason Nevins
3. Song 2 - Blur
4. Star Sign - Teenage Funclub
5. Whirring - The Joy Formidable
6. I Say a Little Prayer - Aretha Franklin
7. American Boy - Estelle
8. Stutter - Elastic
9. Union City Blue - Blondie
10. About a Girl - Nirvana
11. Empire State of Mind - Alicia Keys
12. Catch the Sun - Doves
13. God! Show Me Magic - Super Furry Animals
14. When Doves Cry - Prince
15. Indie Cindy - Pixies
16. Halo - Beyonce
17. Slide Away - Oasis
18. Cannonball - The Breeders
19. Here Comes the Sun - The Beatles
20. The Nearest Faraway Place - The Beach Boys

Bu şarkı kitabın ismini
vermiş!

Son derece güzel, havalı bir arabanın içinde giderken aniden gerçekleşen bir kaza... GÜMMMM!!! Şiddetli bir çarpma, iç organlarda hissedilen basınç değişimi, bir anda seslerin kesilmesi ve görüntünün kararması...

İşte bu kadar; Göz açıp kapayınca kadar değişebiliyor hayatta her şey. Hem de o kadar hızlı değişebiliyor ki, bir saniye önce sizin olan her şeyi bir anda, o kısacık zaman diliminde kaybedebiliyorsunuz.

Griff Rhys Taylor ve Dylan Thomas Taylor, iki erkek kardeş. Griff 13, Dylan ise 15 yaşında. İngilizce öğretmeni olan anne ve babalarının dünyayı gezme tutkuları sebebiyle birçok farklı ülkeye gitmiş, oralarda yaşamışlar. Aslında bu bitmeyen taşınma hâlimden artık sıkılmışlar, çünkü hiçbir zaman "gerçekten" bir odaları, eşyaları olmamış, arkadaşlarını ise her zaman geride bırakmışlar. Şöyle düşünün, bu hayattaki en yakın arkadaşınızı buluyorsunuz. Evet. Artık o, tüm dünyada en sevdiğiniz kişi. Hayatınızın tam merkezinde. Ders aralarında, okul çıkışında, hafta sonu etkinliklerinde hep yanınızda. Ve sonra bir gün anne ve babanız oradan toparlanıp gideceğinizi, dahası, bırakın başka bir şehre başka bir ülkeye gideceğinizi söylüyor. Bir yanıyla oldukça sinir bozucu ama diğer yanıyla da oldukça eğlenceli, çünkü, her gittikleri okulda "yeni çocuk" olma durumunu saymazsak yepyeni maceralara açılma şansı tanıyor. İşte Griff ve Dylan'ın sürmekte oldukları bu tip bir hayat.

Londra, Münih, Şanghay, Barcelona gibi dünyanın farklı noktalarına gittikten sonra Amerika günleri başlayan bu ilginç aile, beyaz çizgili, koyu yeşil bir Mini Cooper'la sekiz günlük bir geziden dönüyorlardır. Arabada sıcaktan ve trafikten bunalmış bir hâldedirler. Tam da o gün Griff'in 13. yaş günüdür. Bir anda o korkunç kaza gerçekleşir. Önlerindeki tırın tüm yükü üstlerine boşalmaya başlar... Bu olay hayatlarında pek çok şeyi değiştirir ama bir şeyi değiştirmez, kardeş sevgisini. Griff ve Dylan artık bir başlarına kalsalar bile birbirlerine sahiplerdir.

Hikâyenin bundan sonraki kısmını tahmin edersiniz. Griff ve Dylan'ın hayata tutunma çabası, yeniden taşınarak Galler'deki akrabaları Dee'nin yanına taşınmaları, orada yeni arkadaşlar edinmeleri vs. Bütün bunlar olup biterken göreceğiniz en önemli şeyse, hayatta bir insanın başına gelebilecek en kötü şey karşısında bile metanetini koruyan ve son derece güçlü duran iki kardeş olacak. Üstelik kitap sizi şaşırtacak sürpriz bir sonla bitiyor.

Şarkılar ve başka hayatlar

En Yakın Uzak'ta sadece Griff ve Dylan'ın hikâyesini değil, yolu onlarla kesişen farklı insanların hikâyelerini de okuyacaksınız. Amerikalı müdür Blessing'i, iki kardeşe durmadan kullanamayacakları hediye kartları gönderen uzak akraba Dee'yi, Dee'nin kocası Owen'ı ve Griff'in sosyalleşebilmek için her hafta evinde ziyaret ettiği yaşlı Powell'ı da eminim bu iki kardeş kadar seveceksiniz. Üstelik her sayfasına müzik sinmiş bir kitap *En Yakın Uzak*. Okudukça pek çok şarkı ve şarkıcıyla tanışacaksınız.

GENÇLERE SEVECEKLERİ BİR KİTAP VERİRSENİZ, ONU SONSUZA DEK SEVECEKLERDİR

Geçtiğimiz aylarda 2018 Carnegie Ödülü'ne aday gösterilen **En Yakın Uzak**, farklı kurgusuyla şimdiden çok sayıda okurun sevdiği kitaplar arasına girdi. Biz de en dokunaklı hikâyelere bile naif dokunuşlar yapan, o hikâyeleri sevgiyle iyileştiren bu sıra dışı yazarla konuştuk.

Pınar Tan

ayley Long, İngiltere'nin doğusunda, Felixstowe isimli bir kasabada çekirdek ailesiyle birlikte büyüdü. Ailesi ne zengindi ne de fakirdi. Babası dağları çok sevdiği için tatillerde sık sık İskoçya ve Galler'e giderlerdi. *En Yakın Uzak*'ın kısmen doğduğu yer diyebiliriz Galler için, çünkü Hayley daha çok küçük bir kız çocuğuyken buranın ne kadar güzel olduğunu ve garip bir dilde konuşan insanlara hayran kaldığını hatırlıyor. Çok fazla kitabın olmadığı bir evde büyümüş olmasına rağmen kitaplara tutkusunu, yazarlık öncesinde yaptıklarını, yazarlığını konuştuk Hayley'le. *En Yakın Uzak*'la tanıştığımız bu özgün ve çok ödüllü yazarın yeni kitabı *Sophie Diye Biri*'nin bu yıl raflardaki yerini alacağını haberini de vermiş olalım.

Çocukken nasıl bir okuyucudunuz?

Açıkçası okumaktan kendimi alamıyordum! Ve "her şeyi" okudum. Annem-babam ve ağabeyim kitapları pek sevmiyordu, bu yüzden yatak odamdaki kitaplar dışında, evimizde pek kitap yoktu. Babamın *Everest -Zorlu Yol* adlı bir kitabı vardı. Everest Dağı'na tırmanan bir dağcı olan Dougal Haston tarafından yazılmıştı. Onu alıp baştan sona okuduğum zaman yaklaşık on iki yaşındaydım. Babamın bir başka kitabı daha vardı. O da tek başına dünyayı yelkeniyle dolaşan Sir Francis Chichester adlı bir adam hakkındaydı. O kitabı da okudum. O yaşlarda karşıma çıkan her kitabı okumaya hazırdım!

Gençken ilgi alanlarınız nelerdi? Nelerle uğraştınız?

Okumanın yanı sıra, müzik dinlemeyi de çok severdim. Babamın çok sayıda plağı vardı, bu yüzden 1960'lı yılları da kapsayan eski dönem müziklerle tanıştım ve onları gerçekten çok sevdim. En çok The Beatles, The Beach Boys ve Monkees'i severdim. Onları sevmeyi hiç bırakmadım. Geriye dönüp baktığımda, kendi başıma yapabildiğim şeyleri severdim. Kendine güvenen ve dışa dönük bir çocuk değildim. Yalnız başıma kitap okuyarak ya da müzik dinleyerek zaman geçirmeyi tercih ederdim.

İyi bir okur muydunuz gençken?

Evet. Kesinlikle. Daha önce söylediğim gibi, ayırt etmeksizin her kitabı okumak istiyordum ve bunun sonucu olarak da daha genç yaşlardan itibaren "çok" okudum. Ayrıca zorlu kitaplardan da olumlu bir şeyler çıkarmayı başardım. 12 yaşındayken, Noel için bana *Jane Eyre* hediye edilmişti. Jane'in çocukluğunu çok sevdiğimi -ama hikâyenin geri kalanını (yetişkin Jane'in aşk hayatını) gerçekten zor ve sıkıcı bulduğumu hatırlıyorum. Bu yüzden ilk yarıyı tekrar okudum! Gelecek Noel'de istediğim kitap bu sefer *Uğultulu Tepeler*'di.

Şimdi düşündüğünüzde çocukluğunuzda ve ilk gençliğinizde sizi en fazla etkileyen kitap neydi? Hatırlıyor musunuz?

On iki yaşındayken okuldaki kitap kulübünden *Adrian Mole'un Gizli Günlüğü*'nü almıştım. Hiç kimse Sue Townsend'i duymamıştı -kesinlikle kimsede görmemiştin. Her neyse, bu

kitabı sevdim. Çok komik ve gerçektir. Adrian'ın yanımdaki evde oturduğunu hayal edebiliyordum. Bu noktaya kadar okuduğum gençlik kitaplarının hepsi ya Amerikan liselerinde geçen romantik hikâyelerdi, ya İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili tarihî kitaplardı ya da hepsinden kötüsü nükleer savaş üzerindeydi! *Adrian Mole'un Gizli Günlüğü* beni belki de bir kitap yazabileceğime inandırdı. Sıradan gençlerin, çok sıradan ve tanıdık ortamlarda yaptıkları sıradan şeyler hakkındaydı. Açıkçası, Sue Townsend'in yaptığı gibi zekice yazmanın ve bunu hiç çaba sarf etmeden, kolaylıkla yapıyormuş gibi görünmenin muazzam bir beceri gerektirdiğinin farkında değildim!

Peki, yazar olmaya ne zaman ve nasıl karar verdiniz?

Küçükken kendi hikâyelerimi yazmayı çok severdim. Gerçi pek bir şey yapmadım. Üniversitede, oturup yazabileceğimden daha fazla zamanım vardı yazmak için. Okul bittikten sonra birkaç yıl Avrupa'nın farklı şehirlerinde çeşitli işlerde çalıştım. Tatil yerinde çalıştım, çadırları temizledim, nehir mavnasında çalıştım... Her şeyi yaptım! Yazı yazmaya kesinlikle vaktim yoktu! Ardından, yirmili yaşlarıma sonuna geldiğimde İngiltere'ye geri döndüm ve İngilizce öğretmenliği yapmaya başladım. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Okulda olmadığım zamanlarda bile, hâlâ öğrencilerin ödevlerini okuduğumu ya da ders hazırladığımı hissediyordum. Ancak, tuhaf bir şekilde, yazmaya da bu zamanlarda başladım! Neredeyse isyan hareketine benziyordu - zamanı geri almak için uğraşmak gibi bir şeydi. Değerlendirilmesi gereken bir makale yığını olurdu önümde ama "Hayır, bu akşam iki saat boyunca yazacağım ve kimse beni durduramaz," derdim kendime.

Şimdi artık 9 kitabınız var ve bunlar 15'ten fazla dile çevrildi. Dünyadaki okurlarınızı düşündüğünüzde bu yazma eyleminizi etkiliyor mu?

Gerçekten ilginç bir soru! Diğer dillere tercüme edilip edilmememden bağımsız olarak dünyanın yazdıklarını etkilediğini düşünüyorum; bunun sebebi dünyayla ilgileniyor olmam! Seyahat etmeyi, yeni şeyler öğrenmeyi, yeni yerler görmeyi çok seviyorum. Dolayısıyla, bu anlamda umarım kitaplarım da bunu yansıtıyordur. *Sophie Diye Biri* ve *En Yakın Uzak*'ta İngiliz karakterlerini tipik İngiliz sahnelerinde anlatmayan kitaplar. Yazarken hiçbir zaman aklımda doğrudan İngiliz okurlar olmadı. Umarım yazdığım öyküler dünyanın herhangi başka yerlerinde de zevkle okunuyordur.

Yazmaya başlamadan önce nasıl bir hazırlık yapıyorsunuz?

Yazdığım her kitaba göre değişiyor. Fakat *En Yakın Uzak*'ı yazmaya başlamadan önce çok fazla şey yapmak zorunda kalmadım. Bunun, kederle ve ölenlerle ilgili bir kitap olacağını ve Brooklyn ile Aberystwyth hakkında yazmak

**HER ŞEYİ SORGULAYIN
VE İNTERNETTE
OKUDUĞUNUZ HER
ŞEYE İNANMAYIN! BAZI
ZAMANLARDA
TELEFONUNUZU
KENARDA BIRAKMAYA
ÇALIŞIN VE ÖZGÜR
KALIN!**

istediğimi biliyordum... Bütün bunları nasıl bir araya getireceğime dair çok belirsiz ve titrek bir düşünceyi geliştirdim ve sonra yazmaya başladım. Ben genellikle yazmaya başladıktan sonra hazırlık yaparım. Muhtemelen bu çalışma şekli çok dağınık ve verimsiz bir yoldur ancak ben ancak bu yolla yazabiliyorum.

Sizin gibi gelecekte yazar olmak isteyen gençlere neler önerirsiniz?

Seni durdurabilecek hiçbir şey yok! Sadece harekete geç. Birinin okuması ya da okumaması önemli değil, hatta yazdığın şeyi zekice bulup bulmadığın da önemli değil. Her şey gibi, yazmak da pratik yaptıkça gelişen bir şey. Bu yüzden yaz, yaz, yaz! Ayrıca, oku, oku, oku!

18 BİN KELİME YAZDIKTAN SONRA KİTABI BAŞTAN YAZDIM

***En Yakın Uzak* aynı zamanda trajik yönü ağır bir roman. Genellikle ne gibi tepkiler aldınız?**

Öyle değil mi? Şimdiye kadar yazdığım en trajik şeydi bu! Ama bir şekilde hikâyeyi rahatlatmak ve yükseltmek istediğimi biliyordum. Okurlarımın bu romanı bitirdiklerinde kesinlikle mutsuz hissetmelerini istemedim. Bu yüzden içine sevgi ve müzik koydum ve bir şekilde birlikte iyi durdular. Bu kitapla ilgili çok güzel mesajlar aldım. Instagram'da bana kitabın altını çizdikleri satırları bile gönderiyorlar!

Peki, “kaybetmek” kavramını işlemek hangi açılardan zordu?

Zordu. Kendi karakterlerim için gerçekten de kötü hissettim! Gerçekte, bu hikâyeyi yazmaya başladığımda, anlatıcı tek bir çocuktu ve hikâyesini anlatıp duruyordu. Yaklaşık 18 bin kelime yazdım ama bu şekilde yazmaya devam edemedim, çünkü çok üzgün, yalnız ve korkmuş bir kahraman vardı karşımda. O zaman kardeş fikrimi devreye soktum. Senaryo hâlâ trajik olsa da hikâyeyi anlatmak böyle daha kolay oldu. Tamamen yalnız kalma duygusu ortadan kalkmıştı.

Kitaba adını veren *The Beach Boys*'un *En Yakın Uzak* Yer şarkısı. Bu şarkı nasıl bu kadar önem kazandı?

Bunun için eşime teşekkür etmeliyim! Yazmaya başlamıştım ama henüz kitabımın bir ismi yoktu. Sadece hatıraların gücüne dair karışık bir fikrim vardı –onları kaybetsek bile sevdiklerimizi hatırladığımız sürece yok olmazlar gibi bir fikir. Bunu sözlerle ifade etmek için uğraşıyordum ve bir gün eşim çalışma odamın kapısını çaldı, Beach Boys'un bir CD'sini bana gösteriyordu. “Bence aradığın fikir bu,” dedi. Sonra da albümün ismini söyledi. Kusursuzdu. Şarkıyı çaldığımda daha da mükemmel oldu! Blessing'in söylediği gibi, bir filmin kapanış müziği gibi üzücü ve umut vericiydi.

BAZI GENÇLİK EDEBİYATI ÜRÜNLERİ DERİNLİKTEN UZAK

Dünyada gençlik edebiyatı hangi temalara doğru yön değiştiriyor. Belli trendler olduğundan söz edilebilir mi?

Kesinlikle eğilimler var, evet. Birkaç yıl önce gotik romantizm vardı, sonra distopya oldu ve şimdilerde genç kimliğine odaklanma olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle ilgi çekici ama ben trendler hakkında çok fazla endişelenmiyorum. Ticari kaygılar güden veya belirli konularda düşüncelerimi yansıtmayı amaçlayan kitaplar yazmıyorum. Sadece yazmayı çok seviyorum ve yalnızca içimden gelen konular hakkında yazabiliyorum!

Sence dünyadaki gençlik edebiyatının sorunları neler?

Ah! Tehlikeli bölge! Elbette, sorun yok, çünkü gençlik edebiyatı hızla geliyor ve bu kesinlikle harika bir şey. Bir endişem olsaydı o da gençlik edebiyatında öz yansıtıcı bir tutum yerine içe bakış eğiliminin artmasıyla ilgili olurdu. Bu karmaşık, değil mi? Bu düşüncemi buraya bırakıyorum.

Peki, öyleyse gençlik edebiyatında kalite konusuna gelelim. Derinliğin olmadığı, birçok kitabın aslında birbirinin benzeri olduğu gibi görüşler var. Siz ne düşünüyorsunuz?

“Gençlik Edebiyatı” veya “Gençlik Kurgusu” gibi etiketler çok geniş anlamda kullanılıyor. Genç okur için yazılmış bütün romanları kapsıyor bu tür ifadeler. Yetişkin kurgusu hakkında konuşurken, genellikle yetişkinlere yönelik edebî kurguyu düşünüyoruz -suç, fantezi, romantizm hepsi kendi ayrı kategorilerinde. Evet, bazı gençlik edebiyatı ürünleri derinlikten uzak. Ancak yetişkinlere yönelik edebî romanlar kadar ilginç ve sofistike, fantastik kitaplar da var gençlik edebiyatında.

Bir yetişkin kitabı yazsaydın, kitapların belki birilerinin başucu kitabı olacaktı, tekrar tekrar okunacaktı, ama sen gençlerin hayatlarının belli bir döneminde okuyacakları kitaplar yazmayı tercih ettin. Bu tercihinin sebebi neydi? Hangi açılardan önem arz ediyordu bu sizin için?

İngilizce öğretmeniyken yazmaya nasıl başladığımı anlatayım. O zaman, 12-18 yaş grubuyla çalışıyordum ve orta (görünüşte ortalama!) bir sınıfım vardı. 13 yaşındaydılar ve onları kesinlikle sevmiştim! Komik, enerjik, çok açık ve dürüstlerdi -sıkıldıklarını bana söylerlerdi- ve genellikle çok coşkuluydular. Böylece zevk alabileceklerini düşündüğüm hikâyeler yazmaya başladım ve bunun sonucunda *Lottie Biggs is Not Mad* isimli bir kitap doğdu. O zamandan bu yana bu yaş grubu için yazmak istemediğimi gerçekten düşünemiyorum. Ayrıca, gençler “şeyleri” çok derinden hissetme eğilimindedir; onlara sevecekleri bir kitap verirseniz, onu sonsuza dek seveceklerdir.

HAYLEY LONG, 1971 YILINDA IPSWICH'TE DOĞDU VE FELIXSTOWE'DE DENİZLE BÜYÜDÜ. KİTAP YAZMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE ÖĞRETMENLİK YAPTI. BRÜKSEL'DE, LONDRA'DA, CARDİFF'TE VE NORWICH'TE İNGİLİZCE ÖĞRETTİ. ŞİMDİLERDE KENDİNİ OKUMA VE YAZMAYA ADADI. GENÇLER İÇİN KALEME ALDIĞI ROMANLARI ON BEŞTEN FAZLA DİLE TERCÜME EDİLDİ.

***Sophie Diye Biri* de yakın zamanda Türkiye'de yayımlanacak. Türk okurlarına bu kitapla ilgili neler söylemek istersiniz?**

Sophie Diye Biri şimdiye kadar aldığım en büyük riskti. Yazarken bazı okuyucuların kesinlikle onun etkileşimli konseptini seveceğini ve bazılarının da sevmeyeceğini biliyordum. Ama yine de yazdım! Sanırım yazarlar korkusuz olmalı, aksi takdirde tüm kitaplar az ya da çok birbirine benzer. *Sophie Diye Biri*, anne ve babası hakkında kelimelere dökemediği şok edici şeyler keşfeden bir kızla ilgili. Bu yüzden kendi dilini oluşturuyor ve bu şekilde, yalnızca kurduğu dilin kodlarını çözebilenlerle ailesinin hikâyesini konuşmaya karar veriyor. O sebeple üstünkörü okunamayacak bir kitap bu! Okurken beynini çalıştırmaya ve aktif bir okuma yapmaya çağıran bir kitap! Ancak umarım aynı zamanda bu okuyucuları gerçekten de hak eden bir kitaptır. Ve gerçekten sevdiğim bir şehir olan ve aynı zamanda çok büyük bir Türk nüfusa da sahip olan Brüksel'de geçiyor.

Sophie'de dille çok fazla oynadınız. Zor muydu bu? Neden bu yolu tercih ettiniz?

Genellikle yazdığım her kelimeyi çok dikkatli seçerim, böylece yazdıklarım karışık olmaz. Ancak bu romanın tamamı *Sophie'nin* karışıklığı üzerine. Okuyucunun bu altüst olma tadını almasını istedim -*Sophie'nin* ayaklarının altından halının kayışı gibi bir hissi yani. Bu yüzden, 1960'lı yıllarda Oulipocu, yani deneysel türde yazan Fransız yazarları okurken tökezlediğim kelime değiştirme fikrini kullandım. Yazmak eğlenceliydi, ama şimdiye kadar yazmış olduğum en zor şeydi. Kelimenin tam anlamıyla kafamın içinde kurulan deli bir dil vardı.

Peki son olarak, şimdilerde neler yazıyorsunuz?

Doğrusu çok heyecanlıyım. Yalan söylemeyeceğim, bu defa yazmak çok zor oldu -belki de çok kişisel hikâye ve deneyimler üzerine kurulu olduğu için. Artık son rötuşları yapıyorum. Yeni romanım, soy ağacındaki trajik bir sırrı ortaya çıkaran bir kız hakkında. Ne kadar çok sırrı açığa çıkarırsa, hiç tanımadığı akrabalarına o kadar benzemeye başlıyor ve onların hikâyelerini yazarak hayatlarını yeniden kuruyor. Yani kitap içinde kitap! Her şey yazının iyileştirici gücü, kişisel tarihin önemi ve ayrıca boşanma ve bunun ne kadar zor olabileceğiyle ilgili.

KAYIP HAZİNENİN PEŞİNDE

DOĞU ROMA'NIN
BAŞKENTİNDE İNŞA
EDİLEN AYASOFYA,
DUVARLARINDAN
DÖKÜLEN KÂĞIT
PARÇASINDA NE
SAKLIYOR? YÜZYILLAR
BOYUNCA KORUNAN
SIR AÇIĞA ÇIKIYOR.
**AYASOFYA'DA
BİR GECE**
OKURU GİZEMLİ
BİR MACERAYA
ÇAĞIRIYOR.

Hatice Tuba Yörükoglu

500 yıllık tarihin içinden geçip ayakta kalan Ayasofya, ziyaretçilerini hâlâ aynı ihtişamla selamlıyor. Koca Bizans ve Osmanlı imparatorluklarına sahip çıkıp onları kucaklamış, uğurlamış fakat sırlarını yaştarmaya da devam ediyor. Bir yandan müze mi, cami mi, kilise mi tartışmaları, bir yandan Ayasofya'yla ilgili gizemli şehir efsaneleri ve

komple teorileri kulaktan kulağa gezedursun, biz meşhur bir efsanenin, büyük Bizans hükümdarı Jüstinyen'in altınlarının peşine düşelim. Tabii macera dolu bir romanın sayfaları arasında...

Jüstinyen'in sakladığı söylenen altınlarının nerede olduğuna dair en yaygın rivayetlerden biri Haliç sularıydı, lakin oradan da çıkmadı. Rana Demiriz'in kaleme aldığı, *Ayasofya'da Bir Gece* adlı roman işte bu bir türlü bulunamayan hazineyi konu alıyor. Ayasofya Müzesi'nde memuriyete atanmış iki yeni mezun sanat tarihçisi genç, Mihrimah ve Mehmet, restorasyon sırasında dökülen sıvaların arasında eski bir kâğıt bulurlar. Bu kâğıtta yazanları yine bir sanat tarihçisi arkadaşları İpek'e okuttuktan sonra, kâğıdın Bizans döneminden bir haritanın parçası olduğunu anlayan gençler, bunun Jüstinyen'in altınlarının yerini gösterdiğini düşünürler. Altın mevzu olunca işin peşine kötüler düşüp de başta Ayasofya olmak üzere tarihî yapılara zarar verirler düşüncesiyle, bu gizemi birlikte gizlice çözmeye karar verirler. Sonrası ise tıpkı Ayasofya'nın kendisi gibi, tam bir Doğu-Batı sentezi.

İstanbul'da başlayan macera Roma İmparatorluğu'nun diğer kalbi İtalya'dan Mezopotamya'ya, Diyarbakır'a ve Van'a uzanıyor. Haritanın izindeki kahramanlar bambaşka topraklarda gizem ve aksiyon dolu seyahatlere çıkıyor. Bir yanda Mihrimah'la Mehmet İtalya'da eski bir kilisenin mahzenindeki kitaplıkta ipucu arayıp Venedik'te tanımadıkları soylu İtalyan hanımı ziyaret ederken, öte yanda İpek Diyarbakır surlarının etrafında sıcağın bayıldığı, eline bir bardak soğuk ayran tutuşturan, surların koruyucusu yaşlı çiftin evinde gözünü açıyor. Oldukça tehlikeli ve riskli yolculukların sonunda tüm parçalar birleştiğinde ise haritanın pusulası yine Ayasofya'yı gösteriyor ve hikâye başladığı yerde bir sürprizle sona eriyor.

"En genç yazar"dan sanat tarihi yolculuğu romanımızın yazarı Rana Demiriz, Türkiye'de bir ilki başarıp 14 yaşında ilk romanını yayımlıyor. Yazmayı küçük yaşına aldırmandan sürdüren yazar, 17 yaşında roman sayısını dörde çıkarıp dünyada da bir ilke imza atıyor. Şimdi ise artık 23 yaşında bir yetişkin olarak *Ayasofya'da Bir Gece* kitabıyla yeniden okurların karşısında. Aradan geçen süre içerisinde üniversite eğitimini sürdüren Demiriz, sanat tarihi ve arkeoloji okuyor. Genç yazarın bu romanında, kendi alanına ait izlere sıkça rastlamak mümkün. Hatta ana karakterlerin yaptıkları işi de düşününce kitabın sanat, sanat tarihi ve arkeoloji merkezli yazıldığını söylemek daha doğru olur. Zira Demiriz, okurlarına yıkılmış surlar, tarihi kiliseler, Osmanlı ve Bizans devlet adamlarının İstanbul'a ortak katkıları, şifreli mozaikler, açılan gizli geçitler ve daha bir sürü tarihî dokuda aksiyonu yüksek bir seyahat vad ediyor.

Ayasofya'da Bir Gece

Rana Demiriz

192 sayfa
Genç Timaş

Nisan Yılmaz

B

irçoğumuzun aklının bir köşesinde “gezgin” olma hayali vardır. Yeni yerler görmek, farklı coğrafyalardan geçmek, ilginç insanlar tanımak ve değişik lezzetler tatmak için böyle bir hayalin peşindeyizdir. Ama bunu gerçekleştirenler çok azdır. Zaman, para ve imkânlar yerinde olsa bile insanın hayalinin peşinden gitmesi kolay değildir. Peki, kitapların sayfaları arasında gezinirken kelimelerle gizemli ülkelere, bilinmeyen efsanelere yolculuk etmeye ne dersiniz?

Yazarımız Adem Dönmez, gezginlik hayalini gerçeğe dönüştürenlerden. Tabii bu sanıldığı kadar kolay olmuyor. Gizemli bir bilgenin hayatını anlattığı kitabın *Gizemli Kitabın İzinde* izini sürerken başına gelmeyen kalmıyor. Günlüğüne tuttuğu notları okurken “Nasıl da sabretmişler” diye hayret ediyorsunuz. Adem Dönmez kendi tanımıyla sınır tanımaz bir gezgin. Kimi zaman gizemli bir bilgenin hayatını anlattığı kitabın rotasında iz sürüyor, kimi zaman güneş ülkesine doğru uzun bir seyahat planlıyor. Tabii her yolcunun yanına alması gerekenlerle... Dostu Ender, sırt çantası, birkaç kitap ve defter-kalem.

Adem Dönmez
birçoklarının hayalini
kurduğu fakat
gerçekleştiremediği
şeyi yapıyor; şehirler ve
ülkeler geziyor. “Sınır
Tanımaz Gezgin”imiz
gezip gördüklerini
bir roman kurgusu
içerisinde eğlenceli bir
dille anlatıyor.

Güneş Ülkesi’ne otobüsle nasıl gidilir?

Sınır Tanımaz Gezgin’in Günlüğü
**Gizemli Kitabın
İzinde**
Adem Dönmez

220 Sayfa
Carpe Diem Kitap

Sınır Tanımaz Gezgin’in Günlüğü
**Güneş Ülkesine
Yolculuk**
Adem Dönmez

200 Sayfa
Carpe Diem Kitap

Gizemli Kitabın İzinde; Bitlis, Siirt, Van, Erzurum, İstanbul, Ankara, Isparta, Eskişehir, Kastamonu, Denizli, Afyon'un ardından Şanlıurfa'da son bulan bir geziye çıkarıyor okurlarını. Burada iki kafadar, örnek şahsiyetlerden biri olan bilgenin hayatının izini sürüyor. Onun ömrüne damga vuran yerlere gidip buradaki insanlarla konuşuyor, ondan izler arıyor. Tabii her gezgin gibi planlara sadık kalmak yerine yeniliklere açık olmayı tercih ediyorlar. Tren ya da otobüsle ulaşımı tercih eden gezginimiz Van'a ulaştığında günlüğüne, "Yolculuklarım sonrasında sabitleşmiş düşüncelerimin olduğunu fark ettim. Bir şehirden diğerine geçerken, gömlek değiştirir gibi bırakmalıymışsın meğer kimliğini, takıntılarını, düşüncelerini ve yine yeniden başlamalıymışsın hayata," cümleleriyle başlıyor. Asıl gezi de bundan sonra başlıyor. Her şehirde oraya ad veren efsaneleri dinliyorlar. Yöresel lezzetler, sokaktaki günlük dil, hediyelik eşyalara kadar birçok bilgiyi de

okuyucuyla paylaşmayı ihmal etmiyorlar.

İzini sürdükleri bilgenin hayatı kolay olmadığından onların yolculuğu da zorluklarla geçiyor. Hiç beklenmedik bir anda kaza geçiriyorlar. Birkaç gün hastanede yatıp rotayı tamamlamak için yola düşme cesaretini gösteriyorlar. Hayatının izini sürdükleri bilge onlara da ilham veriyor anlaşılan. Zorluklarla savaşarak kazanan kim oluyor dersiniz? Peki bu bilge kim? Cevabını yazarımız da saklı tutuyor ama kitabı okuyanlar onun emarelerini bulmakta zorlanmayacak.

Hindistan'a yolculuk...

Sınır tanımayan gezginimiz bir rotayı tamamladıktan sonra yeni yollara göz kırıyor. Hepimizin aklında rengarenk bir ülke olarak yer alan Hindistan'a yolculuk ediyor bu kez. *Güneş Ülkesine Yolculuk* kitabında da ona can dostu Ender eşlik ediyor. Tam 70 gün süren bu yolculuk âdeta dünya turu gibi eğlenceli, çetrefilli,

zor ve zaman zaman korkutucu. Ancak onu bu yolculuğa iten sırrı “Gezmek ama yavaşça. Geçtiğiniz tüm şehirlerde bir anı, bir iz bırakarak, çocuklarla oyunlar oynayarak, hiç yemem dediğiniz farklı yemekleri yiyerek ve asla terk etmem dediğiniz rutin hayatı bir kenara iterek uzaklara gitmek. Doğası gereği insanı huzurlu kılıyor,” diye açıklıyor yazarımız.

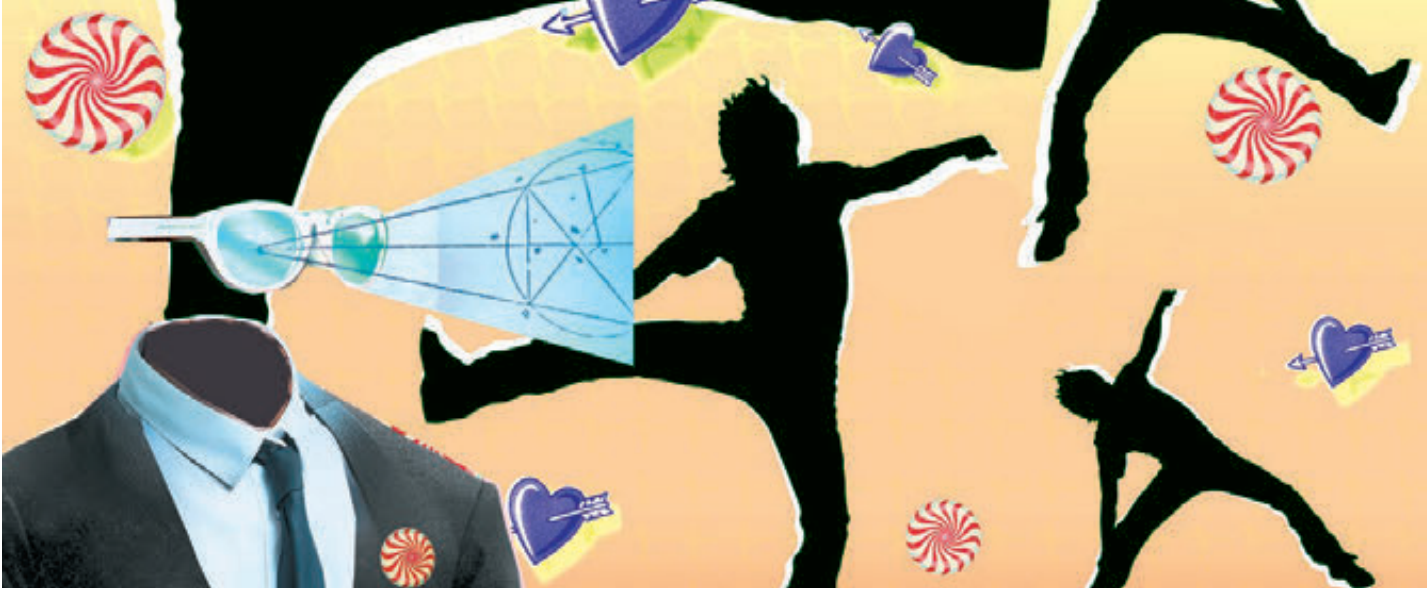
Rengârenk hayatlar, muson yağmurları, filler, bolca tütsü, birbirinden ilginç inançlar...

Türkiye’den uçakla kısa zamanda varılabilecek güneşin ülkesine yazarımız uzun bir rotayı izleyerek ulaşmayı tercih ediyor. 70 gün süren bu yolculukta insanın başına ne gelebilecekse hepsi gelmiş. Dünyanın pek çok ülkesinden gezginlerle tanışmak, eski püskü otobüslerde günlerce yol almak kolay değil. Tabii kimi zaman dolandırılmak da var. Günlük tarzında yazılan bu kitabın sayfalarında dolaşırken âdeta yaşananlar gözünüzün önünde canlanacak. Trenle çölleri aşır, eski otobüslerin

üzerinde kum fırtınasına maruz kalabilirsiniz. İran, Pakistan’dan sonra Hindistan’a herkes ulaşacak. Tebriz’de Masume Teyze ile Ali Bey’in sofrasında karnınızı doyurup Pakistan’da hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. Yıkık bir ülkenin sokaklarındaki çocukların ellerinde silah görünce yaşananların film olmadığını fark edeceksiniz. 20 günün sonunda Hindistan’a ulaşınca yolcunun aslında henüz bir şey yaşamadığını anlayacaksınız.

Kimi zaman Ganj Nehri’nde yakılan ölümlere tanık olacaksınız kimi zaman da uçsuz bucaksız yemyeşil doğanın güzelliğini kitabın sayfalarında bulacaksınız. Tabii meşhur tapınaklara gizlice girme yolları da cabası. Yazarımız gibi Amritsar’da Altın Tapınak’ın karşısında oturup “Burada ne işim var?” sorusuna cevap arayacaksınız. Temizliği ve yaşam tarzı alışkanlıklarımıza uygun olmayan bu ülkede 50 gün geçirip güzel anılarla dönmek kolay değil. Bunun sırrı ise kitabın sayfalarında saklı.

Beyza Akgün

O derdin var ya, GEÇECEK!

**İtirazım Var'da kahramanımız
Mert sınavı kazanıp
üniversiteye başladığında
"herkesin peşinden koştuğu
adam olma" hevesindedir.**

**Hayallerini bir bir
gerçekleştirdiğini zannederken bir
anda kendini boşlukta bulur ve
hikâye asıl o zaman başlar.**

İtirazım Var!

Yusuf Efe Göçer

160 Sayfa
Carpe Diem Kitap

Yusuf Efe Göçer'in kaleminden çıkan ilk kelimeler bu. Başlar başlamaz anlıyor insan, bu kitap bize biraz dertten dem vuracak. Sonrasında ise dertler son bulacak. Roman, bir vaktin Mersin'inde, ana karakter Mert'in yaşamı üzerine kurulu. Mert... Kendi tabiriyle: Mahallenin çocuğu. Büyüklere saygıda kusur etmeyen, zorda kalana koşan, efendi, neşeli bir tip. Ama bir yandan da kalıbına sığmayan, kendinden büyük hayalleri olan, tanınıp bilinmeyi arzu eden, sınırsız zevk ve eğlence talepkârı.

Mert üniversiteyi hayallerindeki hayatın giriş bileti olarak görüyor, sınava hazırlanıp bir şekilde üniversiteye "kapağı atıyor". Ve sonra, tam da düşündüğü gibi; gelsin hayat! Geliyor da nitekim. Hayal ettiği her şey bir avucuna düşüyor. Kızlar, barlar, eğlence, popülerlik... Haram ve helal ayırt etmeksizin yaşıyor hayatı.

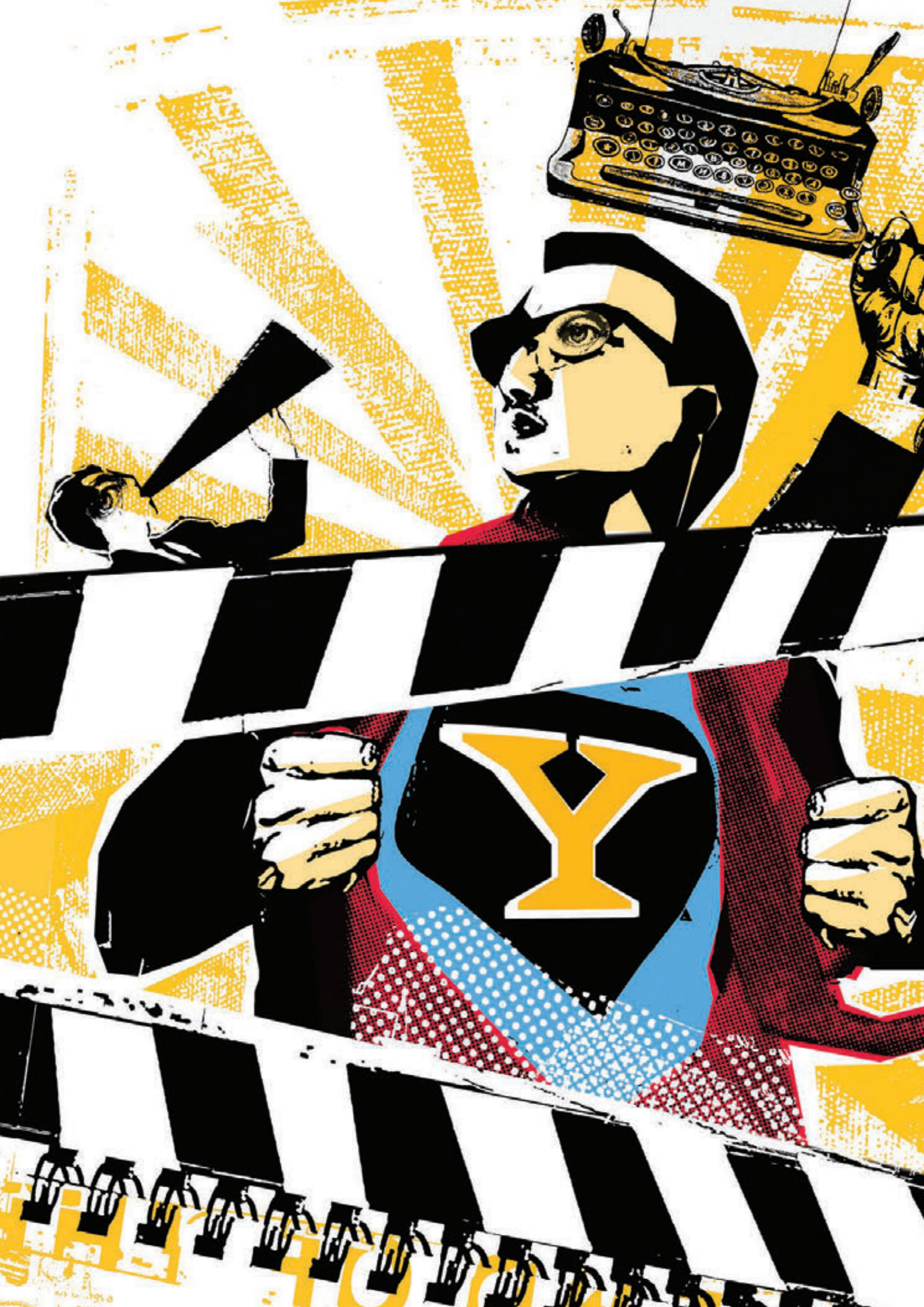
Asıl hikâye burada başlıyor

"Şer ve hayır Âdem'in hamurunda kuvvetli bir macun haline gelmiştir," der İmam Gazali *Tövbe Risalesi*'nin bir bölümünde. Yusuf Efe Göçer, *İtirazım Var!* isimli kitabında Mert'in lisan-ı hâlini bize aktarırken bunu bir daha gözler önüne seriyor.

Haramlar içerisinde yüzen Mert başlarda huzurlu, mutlu, güvende. Sonraları bu sınırsızlık ve her şeye ulaşmışlık hissi onu derin bir boşluğa düşürüyor. Esasında huzur, mutluluk ve güven dayanakları tek tek yıkılıyor. Sanki hiç olmamışçasına... Devamında ise bir arayış. Mert kendini bir anda düştüğü bu boşluktan çıkaracak bir şeyler aramaya başlıyor.

"Aramakla bulunmaz, lakin arayanlar bulanlardır," diye Beyazıd-ı Bestami'nin de söylediği üzere, düşe kalka arıyor Mert. Nihayetinde buluyor. Bundan önce Rabbinin varlığından haberli ancak habersiz, O'ndan uzakta sandığı iklimlerde dolaşırken; ilerleyen zamanlarda ise yana yakıla O'na yaklaşmaya gayret eden bir gencin hikâyesi.

Herkesin biraz kendinden bir şeyler bulacağı, yaşamdan olağan bir kare olan *İtirazım Var!* okuma listenize eklenebilecek bir eser. Yazarın, kitabı sondan okumaya başlayan okur için yazdığı notuyla bu yazıyı tamamlamak isterim: "Her yeni gün sana hem herkese bir yeni âlemin kapısıdır."

Ömer Sevinçgöl'ün Yazar Olmak İstiyorum kitabı on üçüncü baskıya ulaşırken binlerce gence nitelikli okur olma yolunda rehberlik etti, aynı zamanda genç yazarlar da yetiştirdi. Genç yazarlara yolun başındayken hayatlarına dokunan kitabı ve "Ömer Abi"yi sorduk.

Yazar olmak istiyorum, o hâlde?

Feyzanur Karar

“E

ikrindekileri ve kalbindekileri kâğıda dökmek isteyen...” diye başlıyor kitabın ilk baskısının arka kapağı. İşte bu benim. Yaptığımı sanıyorum da üstelik. Çünkü gözümü de kapasam cümleler görüyorum, kulağımı da tıkasam sesler duyuyorum. Üstelik bazı sabahlar uyanır uyanmaz, bazı geceler uykumdan uyanıp cümleler kuruyorum. Ama işte...

Kitabın o ilk baskısının kapağında İstiklal’de oturan bir kız var, canım arkadaşım... Beni Ömer abiyle tanıştırıyor. Ve yazdıklarım rehber o cümleyi duyuyorum: Yazdıklarını insanlara okuyabilir misin? Kesin ve net yanıtım ‘Ben okurum da insanlar anlar mı?’ Temelde bu cümle, ardından o kitap sonraki yazılarıma iskelet çiziyor. Yazdıklarım okunabilirliğe evriliyor.

Şimdi hayat galesi, fani telaşlar, kaleminden ve kâğıttan uzak kalmış olsam da içimde taşıyorum şükür: Hâlâ ve hep yazar olmak istiyorum!

Ceren Baykal – Ne Demiş Goethe

On iki-on üç yaşlarındayım, sessiz sakın, kendi hâlinde bir kız çocuğu nasıl oluyorsa işte öyle... Yazıyorum ama yazar olmak istediğimi kendime bir türlü itiraf edemiyorum. Başka türlü anlatmak, anlaşılacak mümkün değil, diye düşünüyorum. Benden başka birinin on beşinde “Ben yazar olacağım ve bir gün yazar olmak isteyenler için bir kitap yazacağım!” diyebileceğini aklımın ucundan geçirmiyorum. Yıllar sonra mesleğini bırakıp gençlik hayallerini gerçekleştirdiğini ve genç yazarlar için bir yayınevini kurduğunu, hele ki o kitabı yazdığını gördüğüm hâlde inanmıyorum.

İnanmak zorunda kalınca da... Tüm cesaretimi, ceplerimde biriktirdiğim soruları, müsvedde kâğıtlarımı topluyor, şaşkınlığının yanına ekleyip uzunca bir mail gönderiyorum. Demli çayı seven, çekmecesinde hayal ettiğim ilham perilerinin aksine mühendislik diplomasını saklayan, yaşımdan çok kitap yazmış birine... Tabii ben bunları da sonradan öğreniyorum.

Yazar Olmak İstiyorum

Ömer Sevinçgöl

176 sayfa
Carpe Diem Kitap

Türkiye’de ilk defa “gençlik yayıncılığı” kavramını kullanan bir adam, özel insanlar arıyor ve buluyor. “Biri de ben miyim?” diye sormak istiyorum. Gençlik kitapları yazarı Ömer Sevinçgül. Şimdilerde Ömer Abim... O on üç yaşındaki kız çocuğuna geçtiğimiz ay on üçüne (baskısına) basan bir kitabı tavsiye ediyor: *Yazar Olmak İstiyorum!*

Okuyorum ama altını çizmeye bir türlü kıyamıyorum. Yaşımın üstüne yenileri eklendikçe attığım mailler daha bir güzel geliyor gözüme. Yazdığım yazılar daha hoş... Belki yazar olamıyorum ama adı olmayan bir gençlik edebiyat dergisine editör oluyorum. Dahası size bu kitaba dair pek keyifli bir yazı hazırlıyorum. Nasıl mı? Bu kitabı okumuş, altını çizmiş, bulduğu her boşluğa notlar almış, bir de o notları uygulayıp hayallerini gerçekleştiren yazarlara sorarak elbette...

Mesela Ömer Sevinçgül’den bahsederken “Çok kıymetli hocam” diyerek söze başlayan bir yazar var. Kaleme aldığı korku kitaplarından dolayı insan çekiniyor elbet ama yine de soruyorum. O da cevaplıyor:

“Usta yazar Ömer Sevinçgül’ün yazarlık tecrübelerinden yola çıkarak kaleme aldığı *Yazar Olmak İstiyorum* kitabının yeri benim için ayrıdır. Yazarlık okul ve atölyelerinde ders kitabı niteliğinde okutulması gerekli olan bu eser sadece yazar olmak isteyenlere değil, aynı zamanda kaliteli okur olmak isteyenlere de ışık tutuyor. Zira nitelikli yazar olabilmek için evvela nitelikli bir okur olmak gerekir. Yazar olduğu hâlde “*yazar olmak istiyorum*” diyen herkese şiddetle tavsiye ediyorum. *Yazar Olmak İstiyorum* tecrübeli bir yazarın kaleminden çıkmış muazzam bir başucu eseri...”

Kayahan Demir – Kefensizler Mezarlığı

Gencecik yaşında yazar olan **Büşra Nebati** de bu kitapla yetişenlerden...

“Ömer Sevinçgül’le ilk tanışmamızda bana söylediği şeyi hiç unutmadım. Yirmi üç yaşındaydım ve onun gibi usta bir yazar yazdıklarına değer vermişti. ‘Biz gençken elimizden tutan büyükler olmadı. Hep çok zorlandık. Şimdi istiyorum ki yazmaya hevesli gençler büyükleriyle oturup sohbet edebilsin, onlardan faydalanabilsin.’ Bu duyduğum en güzel şeylerden biriydi. *Yazar Olmak İstiyorum* kitabı o çok zorlanılan yıllardan edinilmiş tecrübenin gençlere aktarılması demekti benim için. Bir ustayla sohbet etmekte. Yazma eyleminin her anını kolaylaştıran, usta bir kaleminden tüyolarla gençleri

teşvik eden ve en önemlisi yapabildiğiniz şeyi, yazma işini disipline etmeyi öğreten, her gencin kitaplığında olması gereken bir kitap. İlk kitabım *Benden Duymuş Olma Da’nın* isim babası olan Ömer Hocama bu eseri bizlerle buluşturduğu için teşekkür ederim.”

Yazarıyla yüz yüze olmanın dahi şart olmadığı bu uzaktan eğitimden Maruf Öztoprak da payını almış. Kendisiyle görüşebilirsem söyleyecek çok daha derin izlenimlerim olur, diye yanıtlıyor beni. Yine de konuşmadan edemiyor. “Benim yazarlık adına uzun uzun anlatarak ancak ifade edebileceğim hususları sadece birkaç kelimeyle özetlemesi beni kendisine hayran bırakmıştır. *Yazar Olmak İstiyorum* kitabı için şöyle bir benzetme yapmamda sanırım bir sakınca yok. Bu kitap, genç yazarın yazarlık ilmi halidir. Çünkü yazarlığın sadece şeklini değil, amacını usulünü, yöntemini gösterir.”

Maruf Öztoprak – Hayalçelen

“Cümlelerinden taşan huzur ve sükûnetin onu tanıdığım da kendi doğasından geldiğini fark edecektim. Sakin sakin anlatışı, yazma konusunda yüreklendirici duruşu, kitaplarındaki üslubu benim için çok kıymetliydi. O diğerlerinin aksine, kendimizi giderek yazıyla anlattığımız dünyada, herkesin yazıya ilgisi olması gerektiğini söylüyordu,” cümleleriyle Ömer Sevinçgül’den bahsediyor bir başkası.

“Bir gün radyo programıma konuk olduğunda, onun cümlelerinde başka kitaplarda okuduğum cümle kalabalıklarının olmadığını, bunu nasıl başaracağımızı sordum. Hiç unutmadığım bir cevap verdi: ‘Tespihin birinci ve son tanesi

imamenin yanındadır ama biri ilktir, diğeri son. İnsan yazarken, büyük bir sadeliğe başlar sonra karışır karışır aynı sadeliğe ulaşır.' Demek onca cümle kalabalığım arayışındanmış dedim kendi kendime. Sonra bunun sadece yazmak için değil, yaşamak için de gerektiğini fark ettim. Şimdilerde hem cümlelerimde hem de hayatımda imamenin son tanesine doğru yolculukta olduğumu biliyorum."

Tuğba Akbey İnan – Çocuklar Anneleri Büyütür

Simuzer Yazıcı, "Yazar Olmak İstiyorum kitabı benim yazma sürecimde bana rehber olmuş, şahane bir kitap," derken haklı olmalı çünkü onunla hemfikir olan pek çok yazar çıkıyor karşıma. **Seda Şener, Fatih Onaydın, Adem Dönmez, Yusuf Efe Göçer** ve daha birçok ismin yazar olma hayalinin gerçekleşmesine, o hayalin sürüp gitmesine katkıda bulunan bu kitap Asena Meriç'in cümleleriyle bir kahramana dönüşüyor.

"Bir gün elimdeki kitaba, bir de tozlanmış rafta duran defter yığınınına baktım. Kaderine terk edilmiş sayfalar dolusu hikâye vardı bu defterlerde. Ama elimde tuttuğum kitap 'Vazgeçme!' diyordu, 'Yılma, yeniden dene!' İşte o gün, o kitabın verdiği motivasyon sayesinde şimdi kitabevlerinin raflarını süsleyen ve üzerinde adımın yazdığı kitabıma gözlerim parlayarak bakıyorum. Benim gibi senin de hayalin yazar olmaksa, haydi durma, bu kitabı hemen okumaya başla!"

Asena Meriç – Uyku Kaçıran

Son olarak hâlâ eline kalemi almayı düşleyenler, yazar olmak isteyenler ve kendisine bir rehber arayanlar için kitaptan çok gizli bir sırrı

paylaşıyorum. Bu satırları okuduktan sonra yazmaya başlayacaklara da yolculuklarında bol mürekkepler diliyorum.

Yağmur taşları eskitiyor, zaman yüzleri...

Söylenmeyen her güzellik, kalp ağrısına dönüyor.

Yazılmamış her şiir ölüm oluyor sonunda.

Sen, kalemde sakladıklarını beyaz kâğıtlara anlatmalısın!

Ki hiçbir çığlık, tutulan sırların sessizliği kadar sağır edici değil...

Ve yazarsan kâğıdın mürekkebi emmesi kadar tutkulu yazmalısın.

Genç Yazar'ın Ömer abisi – Bir Kısa Sinevizyon

Kadim bir hakikattir ki; insan yaşadığı anın sıradanlığı içine sırlanmış olan kıymeti çok sonraları fark eder. An, anı oluveririr.

Zamanın telaşesini düşününce, ellerimizi arkadan bağlayıp güneşli ikindi vakti gönlümüzce şehirde turlamak nimetinin farkında olmadığımız bir vakit... Ömer Abi'yle yürüyoruz bulvar boyunca. Kalabalık akış halinde... Yine sonradan bildim ki; bu yürüyüşler kalabalıktan kopuk gibi görünse de akışın asıl menzilini anlamak gayretiymiş aslında.

Ömer abi, yolun ortasında durdu. Akşama doğru yuvalarına dönmüş kuşların cıvıltılarıyla şenlenen Şemsiyeli Park'ın ağaçlarına doğru baktı. Daha doğru ifadeyle nazar etti. Onun içindir ki, yanından gelip geçenlerin farkında bile değildi. Bense geçmek isteyenlere yol verme telaşı içinde onun bu nazarına hayret ediyordum.

Deprem sabahı hayat sanki durmuş, akış inkitaya uğramış gibiyken; o an durduğumuz yerde olduğunu söyledi Ömer abi. "Kuşları fark ettim. Kuşların telaşesi, cıvıldaışı devam ediyorsa hayat devam ediyor demektir, dedim." Çok kısa fakat genişleyen bir an... Sonrasında yaşamaya dair irfani bir neşeyle yoluna devam ettiğini anlattı. Biz de yürümeye devam ettik.

Bir banka oturduk ileride. Ömer Abi'nin üzerinde hırkası vardı. Düşünceli, sessiz... Dünyadan bir demdi.

Selman Kılıçaslan

Göğü Yere İndirelim

Özgür
Balpınar

320 Sayfa
Genç Tımas

Zeynep Arpacı

*Özgür Balpınar'ın
ilk romanı Göğü Yere
İndirelim'de durmadan
başını belaya sokan
Deniz, ailesinin de
isteğiyle bir öğrenci
değişim programına
katılır. Fakat bir
yanlılık sonucu
kendisini Afrika'da
bir kabilede bulur ve
olaylar gelişir...*

AFRİKA'NIN BALTA GİRMEMİŞ ORMANLARINDA!

Ü

ç ay evveline kadar otuz yılımı geçirdiğim Çengelköy'den taşınmaya karar verdiğimde biraz organik bir mahalle, fazlasıyla yeşillik, bitişik beton yığını olmayan sokakta bir daire aradım. Uzun süren uğraşlar sonucu

Maltepe'de buldum o kiralık daireyi.

Dördüncü kattaki dairenin kapısı geniş bir antreye açılıyor, kapıya sırtını verdiğinde karşıda, tavandan zemine kadar uzanan salon pencerelerine dayalı nereden baksan 100 yaşında bir çınar ağacı görünüyordu.

Hikâye burada başlıyor arkadaşlar. Bu hayatta eviniz, arabanız, kurumsal kimliğiniz, eşiniz ya da çocuğunuz vardır. Ya da illaki olacaktır. Peki bu dünyada saygıda kusur etmeyeceğiniz bir ağacınız var mı? Balkonunuzda sardunya, çam fidesi, salonunuzda yaprak güzeli, menekşe?

Şimdi sizi Özgür Balpınar imzalı *Göğü Yere İndirelim* romanının kahramanları Deniz ve Bamba'yla tanıştırap bir süreliğine birbirlerinin hayatını nasıl yaşadıklarını, farkında olmadan üstlendikleri olağanüstü misyonu, başkalarının hayatlarına nasıl dokunduklarını, Orta Afrika'yı ve oranın büyük ormanlarını anlatacağım.

Deniz'in avukat olan babası ve mühendis annesiyle sahip olduğu görkemli hayatta sanal futbol oyunları, renkli boyalar, ithal oyuncaklar, tasarım mobilyalar vardı ama tabiata dair en ufak bir fikri yoktu. Yeşili koru, doğayı sev ve hatta ayıyı öp karikatüründen fazlaca benliğinde yer eden bir şey değildi doğa onun için. Deniz'in 21. yüzyıl dayatmalarıyla kısıtlanmış ukala ama yalnız ve aynı zamanda tartışılır bir özgürlüğü vardı. Kısıtlı bir özgürlüktü çünkü Deniz gece yatağına uzandığında şehrin ışıkları nedeniyle yıldızlara mesafeli, çekirdek ve fazla ihtimamlı ailesi nedeniyle de yalnızlığı iyi tanıyan ve paylaşma kapalı bir çocukluk geçiriyordu. Ve misafir olacağı kabileye gidene, Basalito'yla tanışana kadar ne kadar yalnız, bencil ve mutsuz olduğunun farkında değildi.

Deniz öğrenci değişikliği sonucu Afrika ormanlarının derinlerinde bir kabileye iki ay süreyle konuk olduğunda, doğanın ona neler bağışlayacağını bilmeden ilk sabaha uyandı. Tıpkı benim bir defasında Torosların hatırı sayılır bir yüksekliğinde bir yayla evinde misafir oluşum gibiydi. Kuş sesleriyle hiç uyandınız mı bilemem. O sabah uyuduğum 2-3 saatlik uykudan türlü türlü kuş sesleriyle uyandığımda ne kadar dinlenmiş ve sanki yüzyıllık bir uykudan uyanmış gibi hissettiğimi de anlata-mam. Yani hikâyede kendimi Deniz'in yattığı hayvan derisi üzerinde gibi hissettim. Rahat-sız ama huzurlu...

Benim gibi şehir insanının tek bir ağacı alabil-diğine görebilme maksadıyla, perdesini sürekli açık tutma çabasını Orta Afrika'nın orman-larına balta girmesine direnen Mbuti Kabil-e-si'nden, ülkemize misafir öğrenci olarak gelen Bamba belki sevgiyle anlayabilirdi. Dilimizi bilmese dahi...

Hatta Basalito'nun hikâyesinin başlarında söylediği gibi *dil evrensel*di Deniz ve Bamba yaşayarak bunu tecrübe edecek, farklı anlam-lar yükledikleri birçok şeyi yeniden öğrenecek, sevgiyi, dostluğu, paylaşmayı bize de öğrete-ceklerdi.

Hikâyeyi okurken yaşıntınızın bir köşesinde 90'ların mahalle dizilerindeki meseleyi çöz-müş amcalar gibi nasihatini beklediğiniz Basa-lito'nun size ne kadar çok satır altı çizdirdiğini göreceksiniz. Hatta 44. sayfaya geldiğinizde ikinci paragrafın üçüncü satırından itibaren o paragrafı çizmeyen bizden değildir.

Devasa ormanda kendi hâlinde bir kabile.
Tam anlamıyla komün. Birlikte çalışıp

birlikte üretiyorlar ve birlikte aynı çembere dahil olup bir ateşin başında beraber tüketi-yorlar. Bamba'nın bu hoşgörü abidesi kabilesi, onun aynı zamanda ailesiydi. Ve Bamba şehrin uğultusunda, Deniz'in dört duvar arasındaki yalnız odasında haftalarca en çok evi bildiği ormanını özleyecekti.

Hikâyede Basalito'nun zaman zaman sorduğu sorular ana karakterler olan bu iki çocuğun önüne geçiyor ve Basalito'yu kahramanlaştı-rıyor.

Anlayacağınız üzere film potansiyelinde sü-rükleyici bir romanla karşı karşıyasınız. Birinci kitap olan *Göğü Yere İndirelim*'de yazarın Afri-ka'yı, Mbuti Kabilesi'ni ve kabilenin evi diye sahip çıktığı ormanı, İturi Irmağı'nı anlattığı sırada bir anda kendimi Afrika'ya uçak bileti bakarken buldum. Aslında bu beton yığınları-nın arasına sıkışıp kalmış nasıl bencil bir hayat sürdürdüğümüzle yüzleştirdim. Bir yıldan fazladır raflarda okuruyla buluşmakta olan roman şahane kapak tasarımıyla da dikkat çekiyor. Yazarı Özgür Balpınar ise genç yaşına rağmen kurgu konusunda sıkıntısız ilerlemiş ve çok yalın bir dil kullanmış. Ve şimdi hikâyesinin devamı *Yeryüzünün Kalbi* adıyla matbaada sıra-sını bekliyor. Bu defa Deniz'in penceresinden yıldızlara bakmaya çalışan ve kendi yıldızını bulan Bamba'nın hikâyesine aynı heyecan ve tebessümle ortak olacak, türlü sürprizlerle karşılaşacaksınız.

İsmail Bilgin'in gençler
için kaleme aldığı tarihî
roman **Kutü'l Amâre**
Osmanlı'nın Son Tokadı
soluksuz okunacak bir
kitap. Halil Paşa'yı ve
vatan ve millet aşkıyla
gayrete gelen Türk
askerlerini tanıyacak ve
tarihinizle bir kez daha
gurur duyacaksınız.
**Osmanlı'nın
son tokadı**

Ünal Selçuk

**Kutü'l
Amâre**
**Osmanlı'nın
Son Tokadı**
İsmail Bilgin

144 sayfa
Genç Timaş

Osmanlı'nın son dönemi savaşlar, yıkımlar ve durdurulamayan kopuşların yer aldığı hazine bir zaman dilimidir. Özellikle Birinci Dünya Savaşı, altı asırlık büyük devletin parçalanmasını da beraberinde getirmiştir. İlan edilen seferberlikle eli silah tutanlar cepheden cepheye koşmuş, kendilerinden sayıca ve askerî malzeme bakımından daha üstün ordulara karşı savaşmıştır. Çanakkale Savaşları'nda elde edilen başarı ise dönüm noktası olmuştur. Bir de Osmanlı ordusunun İngiliz askerlerine karşı kazandığı fakat az bilinen Kutü'l Amare savaşı var.

Birinci Dünya Savaşı sırasında General Charles Townshend komutasındaki İngiliz birlikleri, Osmanlı kuvvetlerinden kaçarak Kut şehrine sığınır. Karşılarında mücadeleden vazgeçmeyen, Kutü'l Amare'yi İngilizlere bırakmayı düşünmeyen Osmanlı birlikleri vardır. Bir yandan erzak sıkıntısı nedeniyle baş gösteren

açlıkla diğer yandan da şehri kuşatan Osmanlı birlikleriyle uğraşan General Townshend'in askerleri, Kutü'l Amare'yi geçip Bağdat'a ulaşmak için tüm imkanlarını kullanırlar. Ancak 6. Ordu Komutanı Tuğgeneral Halil Paşa idaresindeki Osmanlı askerleri, çetin çatışmalara, esir düşmelere, verilen şehitlere, açlığa rağmen Kutü'l Amare'yi İngilizlere bırakmaz.

Bu savaşı anlamayı kolaylaştıracak yayınlardan biri de İsmail Bilgin'in kaleme aldığı Genç Timaş'tan çıkan *Kutü'l Amâre Osmanlı'nın Son Tokadı* isimli roman. Eserin başında Şuaybiye'de savaşı kaybettiği için intihar eden Yarbay Süleyman Askeri Bey'in hüznü öyküsü de var. Bu yenilgide İngiliz casusların altın vererek kendi saflarına çektiği yerel aşiretlerden oluşan birliklerin savaş meydanını terk etmesinin payı da vurgulanmış. Daha sonra üsteğmen Mehmet Muzaffer'in düğün yapar yapmaz cepheye gitmesi ve 2. Felahiye muharebesinde şehit düşmesi anlatılıyor. Ayrıca

Murat Çavuş'un, Mehmet Fazıl Paşa'nın, Albay Nurettin Bey'in, Halil Paşa ile askerlerinin cesaret ve kahramanlıklarını okuyoruz.

Kitabın sayfalarında gezinmeye devam edelim. General Townshend'in geri çekilmesini kolaylaştırmak ve onu korumak için Nasırıye'den Kut'a doğru ilerleyen General Alymer komutasındaki diğer İngiliz birliğinin çabaları da yetersiz kalır. 20 Ocak 1916'da girdiği Birinci Felahiye Muharebesi'nde ağır kayıp veren General Alymer, geri çekilmek zorunda kalır. Alymer başarısız olunca yerine General Gorrington atanır. Bu sefer Gorrington komutasında 9 Nisan 1916 tarihinde yeniden saldırıya geçen İngiliz birlikleri, geri püskürtülür. Daha sonra General Lake ile bir kez daha saldırı başlatırlar ancak yine başaramazlar. Kut şehrinde sıkışan General Charles Townshend ve askerlerine havadan uçaklarla, Dicle Nehri'nden ise gemiyle yapılmak istenen gıda yardımları engellenir. Kutü'l Amare'de bütün ümitleri sönen General

Townshend, teslim olmaya mecbur kalır.

Zaferin ardından 24 Nisan 1916 tarihinde bir tebrik yayınlayan Tuğgeneral Halil Paşa, askerlerini kutlar ve tarihe şu notu düşer: "Bugüne Kut Bayramı adını veriyorum. Ordumun her ferdi her yıl bugünü kutlarken, şehitlerimize Yasinler, Tebarekeler, Fatihalar okusunlar. Şehitlerimizin yüce ruhları şad olsunlar, gazilerimiz de gelecekteki zaferlerimize gözcülük etsinler."

İsmail Bilgin, Basra Körfezi'nden Bağdat'a geçmek isteyen İngiliz birlikleriyle onları durdurmak isteyen Osmanlı kuvvetleri arasında yaşananları akıcı bir dille anlatıyor. Yazarın, İngiliz askerlerinin dilinden sık sık Osmanlı askerlerini övmesi ve mesaj verme kaygısı edebi lezzeti azaltan bir unsur olarak göze çaparsa da *Kutü'l Amâre Son Osmanlı Tokadı* heyecan ve hüznün bir arada olduğu soluksuz okunabilecek bir kitap.

Bir direniş öyküsü

“Haramdan Sakın” serisiyle yüz binlerce okura ulaşan Merve Özcan yeni romanı Tanyeri-Zifir’de birbirine düşman iki halkı ve yaşadıkları toprakların şahit olduğu savaşı, bir direniş öyküsünü anlatıyor.

Aynur Yavuz
Akengin

Tanyeri-Zifir
Merve Özcan

464 sayfa
Portakal Kitap

M

erve Özcan ismini ilk kez duyduğumdan kitabın en başında yer alan yazar biyografisine baktığımda biraz şaşkınlık yaşadığımı söylemeliyim.

Tanyeri-Zifir, 1996 doğumlu Merve Özcan'ın “Haramdan Sakın” serisinden sonraki dördüncü romanı. Kurgu ve konu açısından ilginç olan bir diğer husus ise resme ilgisi olan Özcan'ın çizimleriyle kelimelere görsellik katması.

Romanda, birbirine düşman iki halk olan Parslar ve Kaplan Türkleri arasındaki mücadele, Helya ve Arslan Alaz'ın hikâyeleri etrafında anlatılıyor. Bir tarafta Kaplan Türkleri'nin yaşadığı bölgeleri yayılmacı ve tacizkâr tutumlarıyla zorlaştıran, saf güce tapan bir ırk olan Parslar diğer tarafta ise büyük bir kısmı Müslüman ve o Müslümanların büyük çoğunluğu da inançlarına bağlı olan Kaplan Türkleri bulunuyor.

Savaşlar, kıtlık, zor yaşam şartları yüzünden gitgide azalan Kaplan Türkleri, uzun yıllar önce refaha kavuşmak ve nesillerini devam ettirmek adına Ateşoyuk bölgesine göç ederler. Burada huzur içinde geçen yılların ardından Pars halkı, tarih boyunca Kaplan Türkleri'ne besledikleri düşmanlık sebebiyle, Kaplanların topraklarına el koyma, nesillerinin sonunu getirme gibi planlarla Ateşoyuk bölgesinin birinci kısmına yerleşirler. Bölgenin diğer iki kısmı Kaplanlara ait olsa da Parslar, baskılarıyla Kaplanları yıldırmaya ve onların yaşadığı bölgelerde yayılmaya çalışır. Parsların zulüm ve baskısı, Ateşoyuk'un bağlı olduğu şehir merkezini isyan ve saldırı tehditleriyle tüm zulümlerine karşı sessiz bırakmıştır.

Şehir merkezindekiler, bir tehlike unsuru olarak gördükleri Parslardan kendilerini kurtarmak için Ateşoyuk bölgesini yıllar öncesinde terk etmiş, gelişime kapalı bir hâle getirmiştir. Bir yanda teknoloji ve imkânlar bakımından yıllar öncesinde kalan Ateşoyuk, diğer yanda gerçek zamanı yaşayan şehir merkezi vardır. Aradaki savaş sebebiyle Ateşoyuk'ta yaşayan Kaplan Türkleri sınırları dışındaki dünyanın gerisinde yaşarlar. Sınırlı internet, santral aracılığıyla sağlanan telefon erişimi, yetersiz sağlık imkânları, kısıtlanmış yükseköğretim olanakları... Bu yönüyle *Tanyeri*, bir nevi sistem eleştirisine göz kırpmaktadır: "Sadece onların izin verdiği kadar internet, sadece onların izin verdiği kadar haber ve televizyon, sadece onların izin verdiği kadar bilgi ve iletişim... Bizi yıllar içine hapsettiler, gelişime tümüyle kapalıyız... Kendilerini bir ödül gibi gösterip insanların gözlerini boyuyorlar..."

Roman, dinî hassasiyetleri bilinçli olarak sürekli vurgulayan bir ritme de sahip. Hayatın olağan akışı içerisinde hatta en zorlu anlarda bile asla atlanılmayan vakit namazları, bir sığınak, bir yol haritası işlevi gören Kur'an ayetleri, inanç, teslimiyet ve ardından gelen dinginlik hissi yazarın bilinçli bir tercihi olarak romanda kendine yer ediniyor.

Parsların zulmüne karşı verdikleri mücadelede adil direnişi hedef edinen Kaplan direnişçilerinin önde gelenleri, adaletten sapmadan haklı hakla savunmak, katletmek değil, hakkaniyetle savaşmak gibi düsturlarla Parslara karşı mücadele vermek için uğraşmaktadırlar. Aktif Kaplan direnişçileri, yeni bir zulüm doğurmak için değil, zulmü kırmak için savaşırlar.

Önde gelen bir Kaplan direnişçisi olan babasının Parslar tarafından öldürülüşü ve annesinin kayıplara karışmasının ardından yaşadığı travmayla hafızasını kaybeden Helya, eskiden babasının öğrencisi olan fakat onun ölümüne kadar daha önce varlığından haberdar olmadığı Arsıl Alaz'la evlenir. Ancak hafızasının düzenli aksaklığı devam etmektedir. Ne zaman gidip ne zaman döneceği belli olmayan, Helya'yı, anne babasını kaybetmeden önceki hayatına götürüp bırakan hafıza kaybı, Arsıl'ın varlığının üstünü yeni bir hatırlayışa kadar örtmektedir.

"Orman, kendini gizliyormuş gibi sisli ve karanlıktı bugün..." Böyle başlıyor roman ve aynı cümleyle sona eriyor. Bu, Parslar ile Kaplan Türkleri arasındaki savaşın, Helya ve Arsıl Alaz'ın şaşırtıcı hikâyelerinin henüz bitmediğinin de bir işareti. *Tanyeri-Zifir* devam edecek.

OKUR TESTİ

1- Yel değirmenlerine savaş açan korkusuz bir şövalyenin hikâyesinin anlatıldığı romanın adı nedir?

- a) Suç ve Ceza
- b) Don Kişot
- c) Üç Silahşörler
- d) Batman- Kara Şövalye'nin Hikayesi

2- Aşağıdakilerden hangisi bir Ömer Seyfettin hikâyesi değildir?

- a) Falaka
- b) İlk Namaz
- c) Eskici
- d) Diyet

3- Şıklardaki roman ve roman kahramanı eşleştirmelerinden hangisi yanlıştır?

- a) Aşk-ı Memnu- Bihter
- b) Dönüşüm- Gregor Samsa
- c) Saatleri Ayarlama Enstitüsü- Hayri İrdal
- d) Sefiller- Raskolnikov

4- Türkçeyi en güzel kullanan yazarlarımızın başında gelir. Gurbet Hikayeleri ve Memleket Hikayeleri en bilinen kitaplarıdır? Bu yazarımız aşağıdakilerden hangisidir?

- a) Refik Halid Karay
- b) Hüseyin Rahmi Gürpınar
- c) Orhan Pamuk
- d) İhsan Oktay Anar

5- Aşağıdaki kitaplardan hangisi Küçük Prens'in yazarı Antoine de Saint-Exupéry'e aittir ?

- a) Martı
- b) Şeker Portakalı
- c) Gece Uçuşu
- d) Sol Ayağım

6- Adı yazarından daha ünlü olan Britanyalı roman kahramanı dedektif kimdir?

- a) Hercule Poirot
- b) Sherlock Holmes
- c) Philip Marlowe
- d) Mike Hammer

7- "Deli Dumrul", "Boğaç Han" gibi hikâyeler hangi Doğu klasiğinde geçer?

- a) Kutadgu Bilig
- b) Bostan ve Gülistan
- c) Divan-ı Hikmet
- d) Dede Korkut Hikayeleri

8- Ünlü Alman yazar Goethe'nin iyilikle kötülüğün bitmeyen mücadelesini anlattığı ünlü eseri hangisidir?

- a) Genç Werther'in Acıları
- b) Gönül Yakınlıkları
- c) Faust
- d) Doğu Batı Divanı

9- Yalan söyleyince burnu uzayan hikâye kahramanı kimdir?

- a) Jonathan Livingston
- b) Pinokyo
- c) Robinson Crusoe
- d) Zeze

10- Fabl türünde yazılan -hayvanların konuşturulduğu- masalların en meşhur olanı aşağıdakilerden hangisidir?

- a) Binbir Gece Masalları
- b) Andersen'den Masallar
- c) Keloğlan Masalları
- d) La Fontaine Masalları

11- Türk edebiyatı araştırmacılarının tarihimizdeki ilk başarılı "psikolojik" roman olarak değerlendirdikleri Eylül'ün yazarı kimdir?

- a) Mehmet Rauf
- b) Reşat Nuri Güntekin
- c) Şemsettin Sami
- d) Recaizade Mahmut Ekrem

12- Dr. B, Stefan Zweig'ın hangi romanının baş karakteridir?

- a) Amok Koşucusu
- b) Satranç
- c) Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu
- d) Yakıcı Sır

13- "Bana İsmail deyin" giriş cümlesiyle başlayan romanda Peguod adlı bir balina gemisinin son yolculuğu anlatılır. Amerikalı yazar Herman Melville'in ünlü kitabının adı nedir?

- a) Katip Bartleby
- b) Sağlam Adam
- c) Billy Budd
- d) Moby Dick

14- Yazar Olmak İstiyorum, Beni Yalnız Sen Anlarsın, Kalbinin Sesini Dinle gibi çok okunan kitapların yazarı aşağıdakilerden hangisidir?

- a) Mine Sota
- b) Cüneyd Suavi
- c) Ömer Sevinçgül
- d) Oktay Tiryakioğlu

BU BAHAR GENÇ TİMAŞ KİTAPLARI İÇİNİZİ ISITACAK...

